

AVTOCESTNI MOST ČEZ MURO

petek, 14. 9. 2001

ob 13.34

VESTNIKOV

MESEČNIK

četrtek,

27. septembra,

2001,

78. številka

pen

... naj na
mousti ne
merjén.

NAJ... most so nam *zrihtali*, kdaj pa bo nanj priključena avtocesta, boste ugotovili, če izpišete manjkajoče črke v priimkih pomurskih poslancev (bo to do izida naslednjega Pena – 30. oktobra 2001?)

POŽO ■ EC

ŠP ■ NDLER

PUC ■ O

■ ŽUBAN

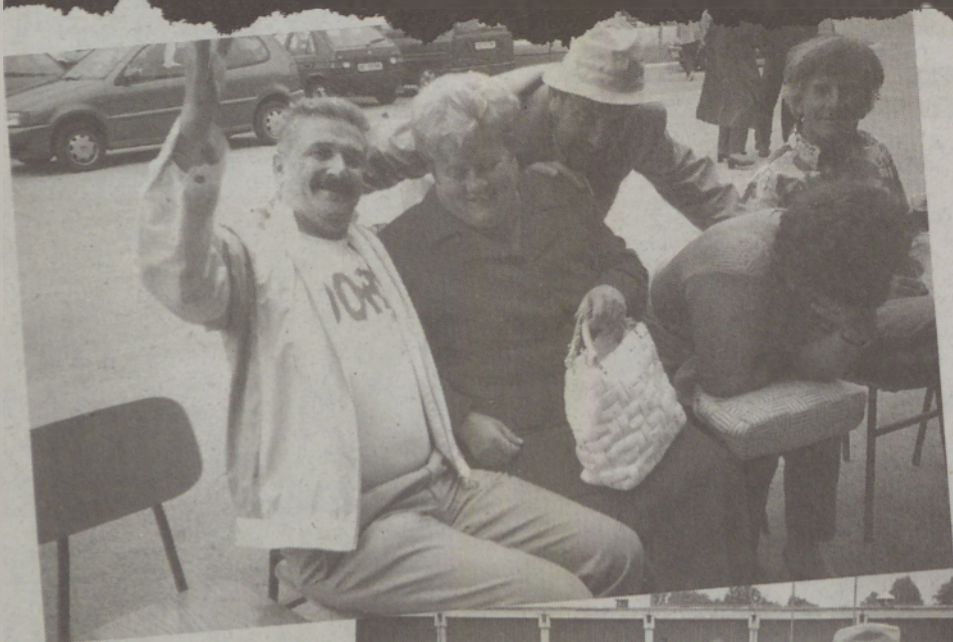

HORV ■ T

GE ■ ENČER

SREČANJA NOČNE PTICE ZNOVA VZLETELE

Veliko vas je, ki poslušate radio. A le malo je takih, ki to počno (skoraj) cele noči. Tako imenovani nočni ptiči (da ne bo zamere: tudi ptice) so ustvarili svoj klub, spoznali pa so se prek radijskega etra, odkar je deset slovenskih radijskih postaj uvedlo skupni nočni program.

Tokrat so se nočni poslušalci srečali v ŠMARJU PRI JELŠAH, med njimi pa je tudi veliko prijateljic in prijateljev MURSKEGA VALA. Poleg radijskega programa jih družita dobra volja in želja po spoznavanju domovine. Vse pa prežema skupna misel: prijateljstvo je neprecenljiv dar. Zbralo se je kar 260 prijateljev iz vse Slovenije, nedvomno pa se bodo kmalu znova sestali.

Noč ima moč!

SPOZNAVANJA

ŽIVLJENJE JE LEPO

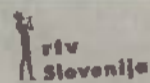
Zakaj pa ne bi bilo? Dodatno si ga greniti v času terorizma in groženj z vojnami nima smisla. Pentute so prepričane, da sta v tem prepričanju pozirala tudi MIHAELA GUMILAR (trženje na VENERI) in TOMO KOLEŠ (novinar pri VESTNIKU).

EKOLOP LOREN V KOREJO!

Potem ko so se ga poslušalci Murskega vala že kar navadili, saj vsakih 14 dni govori o soboških ekoloških problemih in izpolnjuje glasbene želje, se je znani ekolop (ekolog z napako) in moderator SLAVKO LOREN iz KUŠTANOVEC odločil, da se ukloni profesionalnemu izzivu: delu na RTV Slovenija.

Pentute še ne vedo natančno, kaj bo počel v največji medijski hiši na Slovenskem, alušja se, da utegne Loren v prihodnje za nacionalko komentirati največje športne dogodke. Morda ga lahko kot strokovnjaka za žogobrc pričakujemo že kot reporterja z bližnjega svetovnega prvenstva na Japonskem in v Koreji!

PRESTOPI

Radiotelevizija Slovenija
tel.: 025349761

SLAVKO LOREN

Ekologija adijo,
fuzbal živijo!

Za Pentute: nočna ptica LOJZKA iz PODGRADA

gegra

V ČEBULI JE PRIHODNOST

Nedavno je bil na rakičanski KMETIJSKI ŠOLI strokovni posvet na temo: Primerjalne prednosti pomurskega alternativnega zelenjadarstva, s poudarkom na okolju prijaznem gojenju čebule. Strokovnjaki so si bili edini, da je čebula ena od možnosti, kako premagati krizo v slovenskem agraru. Mnenje potrjuje tudi pentutarska fotografija ravnatelja omenjene šole, ŠTEFANA SMODIŠA.

ŠOLSTVO

...ti lükova!

(SPOMINI NA) POLETJE

180 četrtošolcev in njihovih spremljevalcev z osnovnih šol Puconci, Odranci, Velika Polana in Murska Sobota II je ostalo zvestih prelestim SLO Jadrana. Predzadnji in zadnji teden avgusta so okupirali izolsko riviero, se ob obilici zabave in dobre volje naučili plavati, na koncu pa so s seboj nazaj v panonsko ravnino odnesli celo goro slanih počitniških spominov.

Drugo leto
pa pridemo!

Janez Konkolič

Janez Lipič, Franc Kous, Nino Katona (OŠ Puconci), Zoran Kous, Igor Prša in Denis Prša (OS II MS) so zgradili živo piramido: Pri tem so se noro zabavali, saj ni manjkalo neprostovoljnega kopanja.

Bojni posvet vadiateljev pred toboganom v San Simonu.

POTROŠNIK FOR EVER

Bila je sredo in spet je bil POTROŠNIKOV DAN. Bilo je ogromno obiskovalcev, čeprav ne toliko, kot je bilo kuponov, ki jih je žrebala mala ALMA. Med več kot 200 tisoč lističi se je na koncu veselilo 17 njihovih lastnikov, ki so dobili nagrade.

50 let naše trgovske organizacije, ki v zadnjih letih doživlja korenite spremembe, je minilo v sporočilu, da ljudje ob Muri potrebujejo svoj Potrošnik, takega, kot je bil nekoč. Potrošnik je pač del murske identitete in zato Prekmurci živijo v upanju, da bo (kljub Živilom) doživel tudi naslednjih 50 ...

Kda mo velki, mo Potlosnik!

TOGA BI JEJLA!

Guten Apetit!

V slovenskem državnem zboru so spremenljivke (poslanke in poslanci, ki se menjujejo) in konstante (tiste in tisti, ki ostajajo): Med slednjimi je **MARIJA POŽONEC**, bolj znana kot *Anyu Mariska*. Je velika ljubiteljica okrasno-kulinaričnih predmetov, posebej *perecov*. Le odločitev (katerega bi poskusila) je nekoliko težja kot v poslanski klopi ...

frbo

KORUZNIŠTVO

Ja, ja, kar na koruzo jih bom dal!

B. PAHOR SE ŠE ODLOČA

Znano je, da letošnji pridelek koruze ni kaj prida. Storži so posušeni in trdi. Za živino skoraj neuporabni - a ne za vsako. Za tako imenovane *velike živine* bi se morda našla namembnost sušnega pridelka, zato si je predsednik SLO-parlamenta **BORUT PAHOR** po ogledu koruze vzel mesec dni časa za premislek.

Namerava namreč predlagati, da bi vso letošnjo koruzo odkupil DZ. Verjetno veste, da so včasih prekmurska *deca* klečala na koruzi, da bi bila kazen bolj vzgojna. Vrli Pahor ve, da smo tik pred vročo politično jesenjo, ko se poslanske strasti posebej razvnamejo. Klečanje na koruzi pa bo gotovo marsikoga umirilo ...

JOŽ

ŽIVA PIRAMIDA V SAN SIMONU

Prekmurški minimornarji na Zlatoperki. Bo kateri od njih nekoč pravi morjeplovec?

Ena najbolj cenjenih trofej - morski konjiček. Prisluzen kot nagrada za najlepše urejeno sobo št. 209. Trudili so se Tomaž, Nino, Benjamin in Jernej.

Sladoled - eden najpogostejših blažilnikov poletne pripeke. Je v pogledih tudi kaj domotožja?

RAZMIŠLJANJE

Samo Šela, bruc iz M. Sobote

PREJ: »Na hodniku je vse polno dijakov. Med njimi vlada nekakšno čudno razpoloženje. Eni se tresajo, drugi neprestano govorijo, vsi skupaj pa mislijo samo na to, kako bi se tega čimprej rešili. Vrsta se zdi nepopisno dolga in popolnoma si izgubil občutek za čas. Zdi se, kot da že celo večnost stojiš v tej neskončni vrsti in opazuješ vrata v daljavi, ki se odpirajo in požirajo dijake. Ko se ta znova odpro in izpljunejo prebavljenega dijaka, kot kača izpljune drobovje prebavljene poljske miši, ta zakriči od veselja ali se ga polasti nepopisna depresija. Skratka zdi se, kot da tista vrata pomenijo konec sveta.«

Tako nekako smo maturanti pričakovali rezultate mature, ki pa še niso pomenili konca naših muk. Vsak od nas se je spraševal, ali mu bo uspelo priti na željeno univerzo. Na začetku so bila velika pričakovanja, ki pa so za nekatere na žalost pomenila tudi veliko razočaranje. Vsak od nas se je trudil po svojih najboljših močeh, da bi uspešno končal maturo, saj je bila to naša vstopnica za vpis na univerzo.

VMES: Končno. Sprejet sem. Nato je sledil le še vpis, ki pa je tudi zgodba zase. Sam sem se vpisal na Fakulteto za računalništvo in informatiko v Ljubljani, kjer so stvari potekale zadovoljivo hitro, saj nam je preljuba fakulteta

Bližajoče

se

fantomsko domotožje

poslala vpisnice in vse potrebne papirje na dom, tako da smo imeli dovolj časa za izpolnitev. Drugače pa je bilo na Fakulteti za ekonomijo, kamor se je vpisal sošolec in prvi dan vpisa čakal dobri dve uri, da je opravil vse potrebno. Ali bi se dalo kako izogniti vsej tej birokraciji in celotno stvar avtomatizirati? Verjetno. Za enkrat pa kaže, da se ji bomo morali kar lepo privaditi, saj se bo le-ta z vstopom v Evropsko unijo le še povečala. Pri vsem tem pa nikakor ne smem pozabiti, da so me na kraju samem kar hitro olajšali za 7,5 k. SIT.

Uspešnemu vpisu je sledilo iskanje stanovanja, to pa je bilo v mestu, kjer potrebuješ za pot z enega konca na drugega dobre pol ure z mestnim prevozom, vse prej kot lahko. Sami smo se na to pot zato odpravili z lastnim prevoznim sredstvom in tako kar hitro prišli na kraj začasnega prebivališča. Skromna hišica pa Kodeljevem v Ljubljani mi bo v prihodnje zatočišče pred tježjem in mrazom. Na prvi pogled mirna sosenska mi bo v pomoč pri učenju, za katero bo potrebna velika merica volje. Eni pravijo, da je vsak svoje sreče kovač, drugi, da brez dela ni jela, tretji pa, da je samo pomembno, koga poznaš. Prava mešanica vsega tega pa naj bi zagotovila (upam) uspešno končan študij.

POTEM: Študentsko življenje je pestro in po raznih pričevanjih nadvse zanimivo. V prestolnici se lahko mladina kratkočasi na različne načine in eden od teh je obisk novozgrajenega Koloseja v bližini BTC-ja. Obisk kinopredstave te bo stal približno enako kot v Murski Soboti, vendar je razlika v tem, da boš tam za določeno vsoto dobil mnogo več. To pa je tudi ena od redkih stvari, ki so zaenkrat cenovno primerljive z Mursko Soboto. Vse druge stvari pa znajo biti pregrešno drage ... Vsak povprečen študent se rad druži in kot posledica tega druženja je občasno posedanje v ljubljanski barih, ki pa so precej dražji od domačih pubov. To pa še zdaleč ni edina stvar, ki je v prestolnici draga. Sreča se mi je storila, saj za mesečno domovanje plačam le 180 DEM in stroške, to pa je v primerjavi z vsem drugim, kar najdeš, zelo (zelo) poceni. Povprečna cena sobe je 300 DEM, k čemur je treba prišteti še stroške, to pa je presneto drago. Tako je življenje študenta vse prej kot poceni. Vsak se znajde po svoje, tudi z občasnim delom prek študentskih servisov. Dela je na pretek, le pripravljene moramo biti, kdaj pa kdaj premakniti kakšen kos papirja, pa bo cekinov dovolj za kakšno kavo in deciliter džusa.

SEDAJ Začetno veselje, ki me je spremljalo čez šolsko leto in me dodatno motiviralo za učenje, se sedaj počasi preveša v bližajoče se fantomsko domotožje, ki se mi zdi, da bo nastopilo zdaj, zdaj. Tega bo treba od časa do časa zatreti s kakšno študentsko zabavo in vse bo lepo in prav.

Irena je imela v Braine-le-Comte bencinsko črpalko, s Pierrom sta se v Slovenijo preselila pred petimi leti

Irena je v Belgiji najela bencinsko črpalko. Takole je bilo na otvoritvi, kjer sta bila tudi direktorja podjetja Shell.

Rože so cvetele tudi v Belgiji

Peto leto mineva, odkar so se Pierre, Irena in Isabelle preselili v Slovenijo. Za Ireno je bila to vrnitev po dolgoletnem življenju v tujini, za njenega Pierra, ki je po rodu Belgijec, pa nova dežela, kamor se je preselil s svojimi najdražjimi. Pri tem Pierre pravi, da je Slovenija lepa dežela, da je podnebje boljše kot v Belgiji, da so ljudje prijazni in da se v Murski Soboti, kjer živi njihova družina, dobro počuti. »Nekatere razlike med obema državama sicer obstajajo, toda Slovenija je na dobri poti,« še dodaja Pierre Van Cleemput.

Najprej Francija, nato Belgija

Sicer pa se je pisalo leto 1964, ko se je Irena iz rojstnih Kuštanovec odpravila s svojo *tetico* v širni svet, natančneje v francoski Lille. »V začetku ni bilo lahko, saj nisem govorila francoščine. In če ne znaš jezika, se tudi ne moreš povsod zaposliti,«

če čudno pogledali, ko jim je ženska zamenjala gumo na avtomobilskem kolesu, olje ali opravila manjše popravilo na avtomobilu,« se je nasmehnila Irena. Kasneje so se že navadili na prijazno Slovenko, ki je skrbela za bencinsko črpalko. Čeprav je bilo dela veliko, je Irena vedno našla čas, da je postorila kaj okoli hiše, ki je bila poleg črpalke. Kot cvetijo v Murski Soboti, tako so tudi tam vedno cvetele na dvorišču rože. Prav zdaj imajo doma pred hišo kup zemlje, ki čaka, da bo iz nje in iz skal nastal skalnjak. Enkrat na teden je Irena v Belgiji odhitela tudi po nakupih, včasih pa so se odpravili tudi na obisk v bližnji Bruselj, ki sedaj postaja prestolnica Evropske unije.

Osnovne besede že obvlada

Irena in Pierre sta se poznala že veliko prej, preden sta se poročila. V Belgiji so živeli tudi Irenini starši, ki so prišli za njo in se tam zaposlili, oče pa je imel

se spominja Irena. V začetku je delala v kuhinji, kjer je pomivala posodo. »Toda bila sem mlada in tujega jezika sem se naučila v šestih mesecih,« je še dodala Irena, ki danes govori tekočo francoščino, tako da človek le stežka ugotovi, ali je prebivalka katere od francosko govorečih držav ali Slovenka. Življenje v Franciji ni trajalo dolgo. Irena se je namreč preselila v sosednjo Belgijo. V kraju Leeuw St Pierre je delala v pisarni velikega podjetja Fulmen, kjer izdelujejo baterije. »Delo je bilo zanimivo, toda veliko lepše je, če imaš kaj svojega,« je takrat premišljevala Irena in čez nekaj let si ji je želja uresničila.

Sama na črpalki

Irena je najela Shellovo bencinsko črpalko. Najprej leta 1972 črpalko v kraju Nivelles, leta 1975 pa v kraju Braine-le-Comte. Zanimivo, da je na črpalki, ki je imela tudi trgovino, delala sama. »Sicer so moški mal-

Irena, Pierre, Isabelle in Nina v svoji hiši v Murski Soboti, kamor so se iz Belgije preselili pred petimi leti.

Pierrova teta, Pierre in Irena tokrat na nekoliko starejši fotografiji. Irena in njeni starši so bili prijatelji s Pierrovo teto, večkrat so se obiskovali in se družili in pozneje se je iz Ireninega in Pierrovega prijateljstva rodila ljubezen.

za hišo celo njivo s krompirjem, ki ga je spominjala na domače Kuštanovce. Irena in njeni starši so bili prijatelji s Pierrovo teto, večkrat so se obiskovali in se družili in pozneje se je iz Ireninega in Pierrovega prijateljstva rodila ljubezen. Naši gostitelji so se na življenje v Sloveniji navadili, hčerka Isabelle še nekoliko pogreša Belgijo, čeprav večino časa zdaj posveča svoji hčerki Nini, ki je stara šele devet mesecev. Isabelle se že zdaj z njo pogovarja tako v slovenščini kot francoščini. Zdaj poskušajo slovenščine naučiti tudi Pierra. Osnovne besede že obvlada, razume tudi nekaj besed, sporazumeva pa se tudi v nemščini. Pierre

Irena je delala na črpalki, ki je imela tudi trgovino, sama. Pri tem ji je pomagala hčerka Isabelle.

je bil zaposlen v podjetju Schindler, ki izdeluje tekoče stopnice in dvigala. »Kadarkoli vstopim v katerega od trgovskih centrov ali poslovnih hiš in zagledam napis Schindler na dvigalu ali stopnicah, se spomnim moje tovarne,« je razložil Pierre.

Izvrstno vino

Ker je splošno znano, da Belgijci pridelujejo izvrstna piva, smo Pierra povprašali tudi o slovensko-belgijski razliki na tem področju. Pierre je seveda pohvalil belgijsko pivo, ki se ne more primerjati s slovenskim, toda pri tem tudi poudaril, da imamo Slovenci izvrstna vina, ki se lahko kosajo z marsikaterim francoskim ali belgijskim vinom. Na vprašanje o razlikah med belgijsko in slovensko kuhinjo pa je Irena odgovorila, da ne delajo preveč razlik, da pripravljajo tako slovenske jedi kot belgijske, kjer je več morskih jedi. Hčerka Isabelle pa je pripomnila, da so jedi, ki jih pripravljajo Slovenci, včasih preveč močno začinjene.

Več kot prej

Irena in Pierre sta upokojena, toda sedaj pravita, da delata več, kot sta v Belgiji. Hiša ni majhna, zato se vedno najdejo kakšna opravila. Skrbita tudi za hišo in za kmetijo v Kuštanovcih, kjer živi Irenina mama. Ni jima žal, da sta se preselila v Slovenijo, saj, kot sta povedala, je to dežela, kjer živijo dobri ljudje.

Dejan Fujs

Trenutek, nekaj minut in v hipu je bilo vse drugače; tam, kjer je prenehala domišljija in je nastala grozljiva resničnost, je človek dojel, da je vse relativno, nično in nesmiselno. Mislim na enajsti september, na atentat na Ameriko. Pred leti sem v neki zanikrni knjigarni v Los Angelesu kupil knjigo z naslovom *Cilj je Amerika* (Target Amerika) s podnapisom World Trade center je samo začetek ... Napisal jo je izvedenec za terorizem Jossef Bodansky. Knjiga govori o terorizmu v Ameriki in svetu; pisec omenja tudi prihod muslimanskih borcev na Balkan. Izšla je leta 1993. Del knjige govori o bombnem napadu 26. februarja 1993, ko je eksplodiralo podtaknjeno razstrelivo v garažni kleti B-2 v zgradbi World Trade Centra in ohromilo varnostni sistem v notranjosti zgradbe. Šest uslužbencev je bilo ubitih, več kot tisoč ranjenih, mnogi zaradi nastalega dima in onesnaženega zraka.

Ameriška tragedija

Tokrat so se Američani prvič resneje srečali z rušilnim terorizmom, z novim, tokrat nevarnim in nevidnim nasprotnikom, ki je prišel z drugega konca sveta, z drugačno vero, v kateri so naši prenapeteži opravičilo za uničenje sebe in drugih. Muslimanske verske filozofije nihče ni jemal resno. Američani so imeli dve politični strategiji, prvo za domačo uporabo, drugo za preostali svet. Na tri stvari so bili in so še vedno ponosni: na neizmerno bogastvo in družbeni standard, ki so ga ustvarili v minulem stoletju, na svojo demokracijo, ki so jo gradili več kot dvesto petdeset let, in na svojo neozdravljivo naivnost. Vse troje se je enajstega septembra sesulo v prah, obrnilo proti Ameriki; naivnost, ki je včasih dosegla raven administrativne površnosti; demokracija, ki je bila v posameznih primerih tako velika in odprta, da je postala škodljiva; bogastvo, ki je začelo iritirati druge, predvsem manj razvite dežele Bližnjega in Daljnega vzhoda.

Toda pretresljivi, grozljivi in neponovljivi prizori torkove tragedije na Manhattanu niso bili prizori, preneseni iz ameriških filmov v stvarnost. Hollywood je v preteklosti snemal in podajal različne filme, polne nasilja in terorja, ugrabitev ljudi in letal, napadov na ključne, vitalne državne zgradbe in urade, domišljija se je vzpenjala po spirali dobička v nenadzorovane višine surovega profita, pri čemer nikoli, v nobenem od njih ni bila do konca realizirana, kaj šele zamišljena grozljiva stvarnost, ki se je v terek zjutraj pripetila na ulicah New Yorka, pred milijoni ljudi po vsem svetu. Ljudje so hodili v kino, kjer so imeli prav filmi o katastrofah največji finančni uspeh. Gledalce je privlačevala kolektivna tragedija, v kateri so našli tudi delce lastne usode in upanja. Spomnimo se filmov Titanik, Peklenski stolp, Ognjene črte s Clintonom Eastwoodom in Johnom Malkovichem ali Prave laži z Arnoldom Schwarzenegerjem. Žal od usodnega torka dalje v Ameriki nikoli več ne bo nič enako, niti sama Amerika ne. Niti v najbolj drznih filmskih scenarijih niti v najbolj nori domišljiji si scenaristi niso mogli zamisliti tolikšne količine fanatizma in besa, sovraštva in želje za uničenjem ljudi, družbenih vrednot in same države, kot se je to zgodilo v New Yorku in Washingtonu, kjer so postali kreatorji tega morbidnega dejanja anonimni teroristi. Prav teroristi novega stoletja so presegli uspehe filmske industrije, v odnosu do hollywoodskih dobičkarjev so zavezanci koranu bolj krvočelni in dosledni, kajti oni so bili kreatorji in igralci v eni osebi, za svoje fanatične ideje so žrtvovali lastna življenja, pri tem pa potegnili in strašno smrt še tisoče drugih nedolžnih ljudi, ki so jih dobesedno spremenili v prah, upepelili do neprepoznavnosti.

Grozljiva tragičnost na ulicah New Yorka, prepolne bolnišnice, zmeda na letališčih, šest tisoč vreč za mrtva, iznakažena trupla, deset tisoč zaskrbljenih družin in prijateljev, razrušen del Pentagona ... Pisatelj in scenarist Jim Clangy je ob teh prizorih navaden diletant, kajti česa takšnega si ne bi mogel »izmisliti« noben civiliziran ustvarjalec. Takšnega nesporazuma med civilizacijo in versko blaznostjo ne bi razvozal niti James Bond pa tudi moderni reševalci iz televizijskih Dosejev X ne. Hollywood je onemel pred resničnostjo in črno novico, ki je kot gusarska zastava zaplapolala nad Ameriko in svetom. Šovbiznis kot da je zgubil voljo za zaslužkom. Vsi kinematografi so bili prve dni v Ameriki zaprti, koncerti odpovedani, celo tisti Madonnin v Los Angelesu. Odpadla je tudi tiskovna konferenca Gartha Brooksa, ki je po štirih letih hotel predstaviti svoj novi album. Odpovedali so

filmski festival Toronto, prav tako prenos podelitve nagrad emmy ... Prvi teden po nesreči je zavládala v Ameriki resničnost, pravo predvojno stanje, mobilizacija, načrtovano bombardiranje Afganistana ali kakšne druge države ... Hollywoodski producenti se zavedajo, da je postala resničnost pametnejša, da je prehitela domišljijo, zato so začeli spreminjati vsebino svojih filmov, premontirali so že nekaj posnetih filmov, ki so čakali na jesenske premiere, s svojo vsebino pa bi verjetno žalili ali vzbudili otožne asociacije pri ljudeh, nepripravljenih, za zdaj, za takšne vrste »zabavo«.

Tako so v Sonyjevih studiih premontirali film Spider Man, ki ima v svojem predstavitvenem spotu prizor, v katerem helikopter z bančnimi vlomilci kroži med obema nebotičnikoma World Trade Centra. Triler *Collateral Damage* režiserja Andrewa Davisa, v katerem igra Arnold Schwarzeneger, je klasična politična drama o gasilcu, ki mu umreta žena in sin v napadu kolumbijskih teroristov na ameriški konzulat. On je pripravljen na maščevanje. Film naj bi doživel premiero petega oktobra, ker pa govori o tem, kako so se nedolžni ljudje znašli ob nepravem času na nepravem mestu, razmišlja producent Warner Bross o drugačni rešitvi filmskega konca. Tudi avtorji akcijske komedije *Veliki problem* s Timom Allenom in Rene Russo v glavnih vlogah imajo probleme s torbico, v kateri je bomba, ki se znajde na letalu ...

Producent filma je že odpovedal tiskovno konferenco.

Takoj po newyorški nesreči so se pojavili članki, kako je Nostradamus napovedal katastrofo, samo da je razlagalci njegovih štiri- vrstičnih vizij niso znali pravilno analizirati in razrešiti. Nostradamus je namreč zapisal: Nebo bo gorelo pri petinštiridesetih stopinjah (geografska širina New Yorka). Ogenj se bliža Novemu mestu (New York). V hipu šine kvišku velikanski, širok plamen ... Nostradamus je dogodek vpel v leto 1997, to pa pomeni, da se je pri napovedi zmotil »samo« za štiri leta. Seveda so se na internetu takoj pojavili članki, ki razlagajo, zakaj je prišlo do nesreče. »11. 10. 2001, 11. polet letala, dva stolpa, Gemini in Sirius, Pentagon, let 77, 77. meridian« - povezujejo okultisti in vedeževalci podatke in povezujejo napad na Ameriko z Osamo bin Lad-

nom. Na seznamu najbolj branih knjig se je tako znova znašla Nostradamusova knjiga, iz katere želijo Američani izvedeti, ali jim morda grozi še kakšna nepredvidena nesreča ... Tu sta tudi knjiga o New Yorku s fotografijami in vodnik po New Yorku. Včerajšnji New York je že preteklost (pred 11. 9.) in nova prihodnost (po 11. 9.). Knjiga *Target Amerika* ni med uspešnicami, ker je razprodana. Škoda pa, da je Američani, predvsem ameriška administracija skupaj s predsednikom Bushem vred, ni skrbno prebrala in analizirala. Podatki, ki jih je zbral avtor knjige Jossef Bodansky, so osupljivi, poučni in svarilni: »Teroristi prihajajo, noben Američan ne bo več varen!« Avtor trdi, kako teroristi prihajajo v Ameriko iz Iraka, Irana, Libije, Sirije pa tudi iz držav nekdanje Jugoslavije. Gre za sveto vojno, kjer ni več prostora ne za razum ne za milost, zato bi Američani radi vrnili »milo za drago«, vendar je sovražnik tudi tokrat neviden, sumljivi so vsi, kazen bo znova krivična. Toda Amerika se že dviga iz newyorškega pepela, njeni orel bo znova poletel kot Feniks, vendar bo to drugačna Amerika in tudi mi jo bomo odslej gledali z drugačnimi očmi.

Reuters

Branko Šomen

Velika TRIPENKETA

Znane Pomurke in Pomurce tokrat sprašujemo:

1. Kmetu, pri katerem kupujete ozimnico, je suša prepolovila pridelek. Mu boste letos pripravljene plačati polovico več?
2. Modna zapoved za letošnjo jesen je krzno. Ji boste sledili (utemeljitev)?
3. Avtocestna trasa do madžarske meje še ni določena. Denimo, da gre prek vaše domačije. Za kolikšno ceno ste jo pripravljene odstopiti?

STANKA DEŠNIK

univ. dipl. inž. arh., M. Sobota

1. Seveda sem mu pripravljena plačati več, ob pogoju, da se bo ozimnica v letih z rekordnim pridelkom spet pocenila. Za sušo so se kmetje borili v zadnjih dvajsetih letih – načrt je uspel. Voda, ki je odtekla v Črno morje, se tako hitro ne bo vrnila – oblaki potujejo počasi. Kmetom svetujem, da zmanjšajo stroške pridelave in izboljšajo naravne možnosti pridelave kmetijskih kultur. Vrnimo potokom meandre, zadržimo vodo in zasadimo drevesa ob potokih, jarkih, na mejah in križpotjih. Naj narava ponovno sodeluje pri pridelavi ozimnice. V lepi in zdravi kmetijski krajini ima ozimnica lahko tudi višjo ceno – ne samo ob sušah ali povodnjah!

2. Ni govora, kako pa se lahko dobro počutiš v koži ubitih živali, ki so pred usmrtni utrepele mučno življenje v ujetništvu, preden so jih ubili???

3. Samo pod pogojem, da bom lahko ob avtocesti postavila smerokaz do moje nove domačije, postavljene v še lepšem okolju, in kjer bi smela prodajati svoje pridelke po konkurenčni ceni. Na domačiji bi lahko prenočevali tudi vsi potujoči po avtocesti.

MIRAN JUG

direktor AVTOARES
Murska Sobota,
Rače pri Mariboru

1. Ne, ne, to že ne. Ali pa naj mu bo, bom vzel dvojno ozimnico. Pa se ni dal pretentati!
2. Ne. Sem že dovolj kosmat.
3. Ni cene. Ne prodam. Koliko? Premalo! Še ne zdaj ... Zdaj že pretiravamo ... Prodano! Super posel. Bravo, DARS!

MAG. MARJAN VAUPOTIČ

profesor biologije na
Srednji zdravstveni šoli,
Murska Sobota

1. Ozimnico mi priskrbita tašča in tast in kljub temu, da je letos samo polovična, je je še vedno preveč. Strinjam se z višjimi cenami – jaz sem svoj dolg že poravnal z zalivanjem njunega vrta med sušnim obdobjem.

2. Kot biolog sem seveda nasprotnik pravega krzna. Povsem brez zanimanja za modo pa tudi nisem, in če so zapovedi takšne, si pač ne bom depiliral nog.

3. Odgovorni so verjetno mnenja, da je njihovo ravnanje premišljeno, tako kot so prebivalci Pomurja gotovo prepričani, da je neresno. Sam pa mislim, da je pravilen odgovor dj strokovno. Ni mi namreč še uspelo narediti celotnega popisa polžev, ki živijo na tem območju in bodo zaradi avtoceste morda izumrli!

MELITA VULC

profesorica na glasbeni šoli,
Gornja Radgona:

1. Zelo sočustvujem s kmetom, ki se mu je to zgodilo, vendar mu zato ne bi bila pripravljena dati polovico več denarja. Vsak se bo moral znajti po svoje: kmet in jaz.

2. Ne glede nato, kaj napoveduje modna zapoved, oblečem krzno takrat, ko vremenske razmere to zahtevajo. Ne predstavlja mi prestiža ali modnega trenda, ampak odlično zimsko oblačilo, čeprav moramo v življenju velikokrat prevzeti tudi lastnosti kožuha.

3. Seveda želi vsak v takšnem primeru iztržiti čimveč denarja, ne glede na dejansko vrednost in stanje nepremičnine. Marsikdo misli in želi na ta način zelo hitro obogateti, vendar prej ali slej ugotovi: Bolje vrabec v roki kot golob na strehi!

BRANKO FARIČ

Kompas Pomurje,
Murska Sobota

1. Ne. Menim, da so pri vsakem poklicu, tako tudi v kmetijstvu, določeni riziki poslovanja, na katere ne moreš vplivati. Kmetijstvo je primarna dejavnost, nujno potrebna za preživljanje populacije, in država je obvezna prevzeti riziko zmanjšanih pridelkov zaradi naravnih katastrof, ne pa kupci proizvodov.

2. Ne. Sem nasprotnik nošenja naravnega krzna, ker vemo, da to pomeni pokončanje toliko in toliko živali in rušenje naravnega ravnovesja. Sicer osebno tudi umetnega krzna ne maram. To bolj prepuščam ženskim modnim zapovedim.

3. Verjetno premišljeno. Zagotovo vse temelji na pomanjkanju finančnih sredstev. V ozadiju pa je vedno občutek -odrivanja- periferne problematike daleč od centra države, v drugi plan.

DRAGO ŠAFER

učitelj in predsednik
NK Tromejnik, Kuzma

1. S problemom ozimnice se ne ubadam, ker zanjo še vedno poskrbijo moji starši (moram biti pošten). Sicer bi bil nekaj časa solidaren s kmeti, dolgoročno seveda -ne. Ob vstopu v EU bomo to gospodarsko panogo morali zaščititi, drugače bo naša kulturna krajina izginila.

2. Nikakor ne. Prvič mi kaj takega ne bi pristajalo, drugič sem ljubitelj narave, tretjič pa še tako čudovito krzno ne naredi človeka - lahko samo prekrije tisto, kar je morda pokvarjenega pod njim.

3. Vsekakor bi jo odstopil po zmerni, če ne celo minimalni ceni. Pa ne, da bi s tem rešil slovenske strateške cilje, pač pa zato, ker obdelovalna zemlja ni kakšno posebno bogastvo (če na njej ne moreš graditi), ampak bolj breme. Če kdo misli drugače, tudi prav!

Dubrovnik, južna Dalmacija, Črna gora ... med 8. in 15 septembrom ... kraji in dnevi aktivnih počitnic tristo poslušalcev sredine večerne oddaje Radia Murski val Mursko-morski val Simone Špindler s turistično agencijo Relax. Minilo je na mah. Ko je bilo najlepše, je bilo vsega konec.

S prihodom smo odgnali dež, ko smo odhajali, je bil že spet tam. Morje je imelo v začetku 20 stopinj, a se je med tednom ogrelo za tri. Začetni zapleti s sobami v hotelu Minčeta so bili za veliko večino že naslednji dan komaj omembe vredna napaka. Tudi manj izkušen del ekipe Relaxovih vodnikov oziroma spremljevalcev se je hitro učil in prilagajal pričakovanjem popotnikov. Program za vse okuse: čez dan izleti, potepanja, posedanja na Stradunu, kopanje, predajanje soncu, telovadba, ples, kartanje ... zvečer zabava v pozne nočne ure. In bilo je prijetno druženje, ki nam je nalljo energije za premagovanje tegob do prihodnjega septembra ...

Septembrsko sonce v Južni Dalmaciji vznemirljivo boža, voda pa prijetno osveži. Fotografije dokumentirajo, da so bile ženske pogumnejše v vodi, moški pa bolj vztrajni na soncu, kjer so jim čas krajšale karte. Štiri dame, Irena (spredaj) ter za njo Helena, Irena in Cvetka pa so pozirale našemu fotografu. Bile so odlične in nastala je naj... fotografija mursko-morskega valovanja.

Tri večere mursko-morskega valovanja so zapolnili najpopularnejši izvajalci hrvaške estrade. Milo Hrnič je ob pomoči Zorke, Betke in Jožice hitreje pognal kri po žilah vsem po vrsti, Meri Cetinič je pripravila topel glasbeni večer, ki se je končal s petjem slovenskih narodnih z Marjanom, Verjo ter Tatjano in Štefanom. Spremljava na harmoniki Karli Miheu, sicer Relaxov vodja potovanja. Raznežil in razvnel obenem pa nas je tudi Krunoslav Slabinac - Kičo, ki so mu noč prej s petjem podoknice izkazale svoje gostoljubje najpogumnejše pevke, prostor na fotografiji z njim pa si je izborila Ema.

DUBROVNIK

Če greste v Južno Dalmacijo, vsekakor zavijte proti Čilipom in se ustavite na turistični kmetiji Pera Novakoviča. Ima odlično vino, še boljši pršut, sveže fige pa boste lahko poskusili kar z drevesa. Gospodar je odličen gostitelj, v družbi z Bojanom, Ani in Angelo ter zbrano družbo je prepeval dalmatinske narodne, naš harmonikar Karli pa je Danico, Frančko in Marto spravil na tla ... Z Ambrožem Pušnikom so ves teden utrjevali svoje znanje plesni navdušenci in na sklepem večeru pokazali, da bodo poslej oni vodili korak ... Po treh letih je publika znova preverila, v kakšnem stanju je mister Korčule iz leta 1998 in ugotovila, da se Jože iz Gornje Radgone odlično drži in dobro skrbi za svoje telo. Njegov nastop komentira Juliška, ki ji je svoj stas odstopil Andrej iz Tropovec. Nada in Bogomir sta bila povsod zraven z zvrhanim košem dobre volje, Danica pa se ni mogla odločiti med rdečim dalmatinskim vinom in proškom, zato je nazdravljala kar z obema. Ženske smo bile v večini, zato je bil kar interes za otipavanje moških nog in iskanje najlepših nog letovanja. Milanove so bile najbolj všeč Marti pa tudi njegova žena Milena se je morala potruditi, da je prišla do njih.

Na koncu je bilo vse na pravem mestu. Tudi kovčki, ki so jih potniki ob prihodu domov zamenjali, so že naslednji dan našli vsak svojega lastnika. In da je vsak prišel srečno domov, so se zelo potrudili vozniki šestih avtobusov Vili, dva Jožeta, Aco, dva Franca, Simon, Venčeslav in Vinko.

Irma Benko
Foto Dotto
Na svidenje spet v septembru 2002!

»Ti si edina ženska, ki sem jo ljubil!«

37 pisem Ivana Cankarja učiteljici Ani Lušin, ki je službovala v Benediktu v Slovenskih goricah in so jo strli neuslišana ljubezen, jetika, tuje okolje ...

Leta 1903 je končala ljubljansko učiteljsko Ana Lušin. Službo je nastopila pri Benediktu v Slovenskih goricah. Goreče je bila zaljubljena v pisatelja Ivana Cankarja. In on ji 31. avgusta 1898. leta piše, »da ni poznal ljubezni, dokler ni ljubil nje. Šele pri njej se je zdrnilo njegovo srce ...« In posvetil ji je pesmi V parku in Večerni koncert.

Pisatelj se z Ano sestane v Ljubljani še novembra istega leta in se nato odpravi na Dunaj. Od tam ji kmalu piše. Potem se s pismom oglasi čez tri leta, a o ljubezni takrat ni sledu. Le opraviči se ji, ker jo kot nepozabno prijateljico še tika. Ana leta 1902 zboli na pljučih. Enako njena sestra Minka, ki se napoti na zdravljenje na Gorenjsko. In zdaj Cankar Ani spet piše v Ljubljano, da je v skrbeh zanjo, češ da jo ima rad in naj bi šla tudi ona na Gorenjsko. Piše ji o svojem literarnem delu in da se bo dal fotografirati. Poslal ji bo fotografijo, da bo videla, kakšen je njen stari prijatelj, ki jo ima zdaj še zelo rad. Pisal je, da lahko ozdravita njeno bolezen le dober zrak in lepo, brezskrbno življenje.

Učitelji s Kranjskega v Slovenskih goricah

Leta 1903 se je znašlo na Štajerskem več učiteljev s Kranjskega. Tu je bila učiteljska plača takrat višja. V Benediktu v Slovenskih goricah je začela učiteljsko pot tudi Ana Lušin. O tem je pisala Cankarju in on ji odpiše 3. februarja leta 1904. Piše, da mu je čudno mehko pri srcu »ko sem bral, da si Ti, tako vesela in življenja vredna, obsojena v dolgočasno štajersko vas. Komaj si Te morem predstavljati v takem miljeju, kakor mi ga opisuješ. Kakšen vrag pa Te je bil zanesel tja. Jaz bi ne živel takega življenja niti mesec dni! Saj družbe človek nazadnje ni potreben, ali potrebno je, da je vsaj okoli njega nekaj resničnega življenja. Če samotarim, tedaj je najbolje, da samotarim v velikem mestu. Zato sem pobegnil iz domovine!

Bil sem namreč tri mesece doli, od novembra do včeraj (2. februarja 1904, op. pisca). Minka mi je povedala, kam Te je bil veter zanesel, toda pozabil sem, kajti tistih štajerskih svetnikov je toliko!

V pismu od 7. marca istega leta jo je tolažil z nasvetom, naj se omoži, »vendar bi ne mogel biti prijatelj človeku, ki bi mu dala svoje telo. Zakaj resnica je, da si Ti edina ženska, ki sem jo ljubil. Takrat bi bila lahko krenila drugam moja cesta. Ali jaz mislim, da hodi senca poleg mene in me vodi po tem hrapavem in strmem klancu. Doklej še in kam?«

»Ivan, pridi! Če je mogoče, pridi!«

Anina bolezen se je slabšala. Poleti leta 1904 se je nekaj časa zdravila pri prijateljici v Kamniku. In Cankarja je imela še vedno zares rada. Iz Kamnika mu piše: »Moj dragi Ivan! Zakaj ne pišeš nič? Saj veš, kako mislim na Te, in lej, Ivan, če bi Te zapustilo vse, vse, jaz te ne zapustim nikdar ... Ivan, pridi! Če je mogoče pridi, če je le malo mogoče. Jaz bi bila tako srečna, saj nimaš pojma, kako srečna. Ivan, pridi. Našel boš mir.«

Ana se vrne iz Kamnika v Benedikt in odgovora od

Učiteljica Ana Lušin, ki je Cankarja iskreno ljubila.

Cankarjeva podoba iz opisanega časa.

Cankarjeva neuslišana ljubezen

Cankarja ne dobi. Oktobra tega leta mu spet piše: »Pišem Ti, če bi se Ti slučajno zopet zljubilo meni pisati, da veš kam adresirati. Tako nesrečno se zopet enkrat počutim, in kadar sem nesrečna, mislim še vedno Tebe ... Če se Ti bode zljubilo, piši mi kaj. Ivan, verjemi mi, osrečil me bodeš.«

Zadnje ohranjeno Cankarjevo pismo Ani Lušin k Benediktu je iz 29. novembra leta 1904 z Dunaja. Ani se zahvaljuje za poslano sliko in ji je poslal svojo knjigo Gospa Judit. Po njeni fotografiji ugotavlja, da se je Ana spremenila. V očeh in ustnicah ni več tistega izraza. Nekaj tujega je. Ni je več spoznal. Piše ji, da je gotovo tudi ona obsojala njegovo knjigo Hiša Marije Pomočnice. Nad njo so se zgražali le ljudje, ki so umazani na duši in telesu, meni v pismu. Toži ji, da je sam kakor v najbolj skriti vasi, in da je to dobro. »Človek mora biti sam, da spozna druge ... Napišem Ti pismo, Nuša, kakor sem obljubil. Verjemi, da mislim nate večkrat, nego se Ti zdi. Bodi mi dobra, ne misli si o meni nič slabega in prisrčen pozdrav Ivan.«

Ana piše zadnje pismo od Benedikta na Dunaj 29. novembra 1904. Piše o svoji hudi bolezni in zastrupitvi. Želi si v tople kraje, na jug, v Split. Med drugim dobesedno piše: »Tu je le sneg in megla in dež. Zdravnik ima prav, tu ne bom nikdar zdrava.« Cankar ji je poslal svojo knjigo Gospa Judit. Prečitala jo je še tisti dan in noč po prejemu. Ani je Cankar pisal 37 pisem, ki so ohranjena. V glavnem so tudi vir tega prispevka. Zaradi neuslišane ljubezni se Ana leta 1905 poroči pri

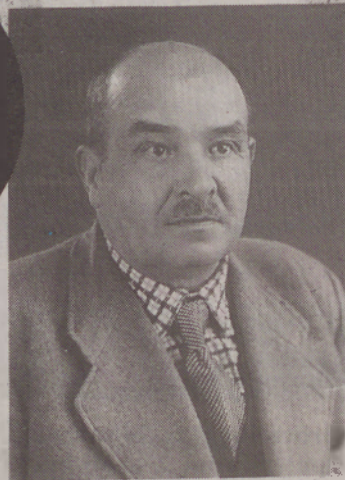
Benediktu z učiteljem Hinkom Bregantom. Preselita se na Plešivec pri Velenju in tam Ana umre za jetiko 3. februarja leta 1910. In 8. novembra istega leta se znajde Cankar pri Sv. Trojici v Sl. goricah. V bližini Benedikta preživi pol leta ...

Prihodnjič: Cankarjeva drama Lepa Vida, napisana pri Sv. Trojici v Sl. goricah

Vitezi so med nami

Oče Geza Kišfalvi, ki je dobil naziv viteza za zasluge na bojnem polju.

V viteški red so v Szekesfehervaru sprejeli več deset kandidatov. Iz Slovenije je bil edini Geza Kišfalvi.

Viteštvo čast, ki stane

Osmega septembra 2001 je bila v baziliki v Szekesfehervaru na Madžarskem gala slovesnost, na kateri so po posebnem obredu sprejemali v viteški red nekaj deset kandidatov, med katerimi je bil tudi triinsedemdesetletni Geza Kišfalvi iz Rogašovec. Tja seveda ni šel sam, ampak se je sprejema udeležilo okrog dvajset ožjih in širših družinskih članov ter sorodnikov, ki jih je novi vitez pozneje tudi častil. No, da, v nekem lokalnu je plačal večji račun za pogostitev.

Za lažje razumevanje nadaljnega branja sestavka bomo malo posegli v zgodovino viteštva. To se je pojavilo v srednjem veku (od leta 460 do 1500). Vitezi so bili pripadniki poklicnega oboroženega sloja, ki so se rekrutirali v glavnem iz nižjega plemstva, za usluge kralju in večjim fevdalcem pa so dobivali v užitek fevde (zemljišča, posestva). Doba razcveta viteštva je visoki srednji vek, čas križarskih vojn (vojne za spreobrnitev nevernikov), do uporabe strelnega orožja. Po srednjeveškem idealiziranem pojmovanju so bili vitezi pogumni, velikodušni, pobožni, branilci časti, zaščitniki siromašnih ... Svoje bojne sposobnosti so gojili na turnirjih. Mladičji so prebili preizkusno dobo kot paži (plemiški deček v dvorni službi). S propadom fevdalizma so šli v zaton tudi vitezi.

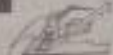
Ali res? Viteštvo (pogum, velikodušnost, dobrotljivost ...) se je ohranilo, ponekod pa na novo zaživelo (vinski vitezi, na primer) v sedanjem času, ko išče marsikdo, ki je dosegel visok standard, svojo potrditev še v raznih stanovskih organizacijah, klubih ...

Geza Kišfalvi, upokojeni šolski ravnatelj, je vedel, da je dobil njegov oče Geza med drugimi odličji za zasluge na bojiščih prve svetovne vojne tudi madžarski viteški red.

»Oče se je rodil 3. avgusta 1895. leta v Pordašincih. Leta 1914 so ga vpoklicali v avstro-ogrsko vojsko in že prvo leto je bil na ruski fronti ranjen, pozneje pa še dvakrat. Ko je okreval, se je prostovoljno javil na soško fronto, kjer je bil v 83. cesarsko-kraljevskem pešpolku. Čez nekaj časa so ga Italijani ujeli. Po vrnitvi v Prekmurje se je poročil v Motvarjevce, nato pa se je zaposlil v Mačkovcih kot vodja posestva tovarnarja Jožefa Benka,« je povedal njegov sin Geza, novoimenovani prekmurški vitez iz Rogašovec. Le-ta nam je tudi pokazal vestičko v prekmurškem časopisu, objavljeno 8. februarja 1944, kjer (črno na belem) piše, da je bil (oče) Geza Kišfalvi imenovan za viteza. To je bilo sicer v času madžarske okupacije Prekmurja. Viteštvo je »užival« do nemške zasedbe Madžarske, kajti potem je bilo ukinjeno. Nato je prišel konec vojne in tudi pri nas v Pomurju je nastopila nova oblast. Oče Geza Kišfalvi je nekako zvedel, da utegnejo ob

Benedikt v Slov. goricah v začetku minulega stoletja.

Kako je postal Geza Kišfalvi vitez?

Geza Kišfalvi ob kopijah dokumentacije in znački viteza.

sojenju tovarnarju Jožefu Benku soditi tudi njemu (madžarskemu vitezu), zato se je umaknil na Madžarsko, kjer je delal na Benkovem posestvu v Nyőgeru. V zrežiranem procesu so ga obsodili na petnajst let zapora. Po madžarski revoluciji 1956. leta se je vrnil v Prekmurje (pa naj bo, kar bo!). Poklicali so ga na zaslišanje v Ljubljano in - izpustili. Še več: takoj so ga razporedili na državno posestvo Videm ob Ščavnici, delovišče Žihlava, kjer je delal do upokojitve. Umrli je 1966. leta.

Sin Geza Kišfalvi je že lep čas v zasluženem pokoju, vendar tako kot večina upokojencev nima veliko časa, kajti zaposluje se s prijetnimi konjički. Nekoč, ko so se potomci pogovarjali o svojem pokojnem očetu, je nanesa beseda tudi na njegovo viteštvo. Le zakaj ne bi tega naziva vklesali tudi ob njegovem imenu na nagrobnem spomeniku? Ker pa tega niso hoteli narediti kar tako (na pamet), je sin Geza začel poizvedovati za viteškim redom. Zvedel je za Belo Samorijaia, ki ima v švicarskem St. Gallenu podružnico »Vitezi Rend« (uradno ime). Pridobil je tudi določeno dokumentacijo iz arhivov v Budimpešti, Sombotelu, evangeličanske cerkve v Murski Soboti ter Pokrajinske in študijske knjižnice v Murski Soboti. Potem je šlo gladko. Medtem je tudi zvedel, da po statutu viteškega reda lahko pridobi naziv viteza tudi najstarejši (vitezov) potomec. Geza Kišfalvi, rojen 1928. leta, je najstarejši od otrok. Poslal je zahtevano dokumentacijo, ki so jo v vodstvu viteškega reda seveda temeljito preštudirali, in glavni odbor je odločil (vrhovni svet pa potrdil), da je lahko kandidat za viteza tudi on, torej nekdanji rogašovski ravnatelj Geza Kišfalvi. Da je bil potem tudi uradno sprejet na ceremoniji v Szekesfehervalu, pa smo v uvodu že zapisali.

Pokazal nam je značko, ne pa tudi listine, saj jo bo prejel enkrat pozneje. Pokazal nam je kopije dokumentacije, na podlagi katere je uveljavljal pravico dedovanja (in sprejetja) viteštva. Je pa tudi res, da ima lastnosti, ki jih moraš imeti kot vitez, Geza Kišfalvi že dolgo, zato se v njegovem življenju

poslej ne bo spremenilo nič bistvenega. Ali pa! Kot vitez je obvezan, da se ravna po vseh pravih viteškega reda. Kakšna je njihova vsebina, se Geza Kišfalvi seznanja prav ta čas. Zapisana so v madžarskem jeziku, ki pa ga vitez Geza enako dobro govori kot slovenščino.

Štefan L. Sobočan

Policaj ma lopar v pravi kraj (da o Benkovih sploh ne govorimo)

Bilo jih je osemnajst veličastnih. No ja, vsaj na začetku. Potem sta se prijaviła še Anton Weingerl - Tunaš (ki so ga pozabili) in Bruno Pulič (ki ga niso pozabili, a ni imel s seboj opreme) in jih je bilo dvajset. Govorimo namreč o teniškem turnirju, ki ga je priredil Studio As za svoje poslovne partnerje na teniških igriščih v Radencih. Igrali so v dvojicah, pravila, ki jih je naštel vodja Primož Starčič, pa so bila tako zapletena, da so jih razumeli samo tisti, ki so že dešifrirali egiptovske hieroglife.

Na koncu - malo pred tem, ko je zaigral Slovenskogoriški kvintet - smo vendarle dobili zmagovalce, natančneje zmagovalca, to sta bila Aleksander Jevšek in Borut Benko, ki sta v finalu premagala Franca Maučeca in Igorja Vinčeca. Za preostale pa velja: pomembno je sodelovati in biti v zlati sredini - malo više in malo niže. »Šef« soboške policije je po zmagi dejal, da se rekreativno ukvarja

z vsemi športi, je pa vseeno srečen, da mu je končno enkrat uspelo zmagati. Za Boruta Benka tako vemo, da je odličen športnik, »pingpongaš«, tenis pa mu je tako »by the way«. Sam pa je imel tudi številno družinsko spremstvo oz. konkurenco, saj sta igrala tudi njegova svojca Branko in Zdenka, ki je bila skupaj s Kolarjevo Blanko edina predstavница nežnega spola (čeprav teniški lopar tega ne bi potrdil).

»Gestija pa pitija« je bilo polno, za kar je poskrbela predvsem mesarija Koudila, čeprav je hrane hitro zmanjkovalo, saj so se kot največje požeruhinje izkazale - ose! No, ko nam je glavni mojster potrdil, da ose zelo rade jedo šunko in meso, se je življenje vrnilo v normalni tok. Pa še en izum se je pokazal kot zelo koristen: Posedi je dal na voljo svoje avtomobile vsem tistim, ki so na zabavi pregloboko pogledali v kozarec - oziroma ne njim, ampak svojim šoferjem, ki so veseljake odpeljali domov. Tako se že širijo govorice, da je takšno »taxi službo« naročilo že več prekmurskih lokalov. (Ali veste, zakaj je življenjska doba moških krajša od življenjske dobe žensk? Zato, ker čas pri špricerju v gostilni hitreje mine kot doma za »šparatom«!)

To je bil že drugi takšen Asov turnir, komercialistka Metka Horvat z Asa pa je povedala, da je šef Tunaš že pred tem napovedal selitev v nove prostore, pa je ni bilo. »Zdaj je spet napovedal enako, tako da se bomo pred tretjim turnirjem zagotovo selili.« O ja, pa še, nekaj: vsak od gostov je dobil Asovo majico in kapo. Hvala!

Bojan Berden je pokazal, da zna ne samo sprejemati, ampak tudi vračati udarce.

Asov televizijski boss Tunaš kaže, kako si je Rudonja na nogometni tekmi zlomil nos, ker se lahko kaj takega zgodi tudi pri tenisu (neroden partner ali sovražni tekmeč). Bransbergerjev Erni pa išče smer, v kateri so teniška igrišča. Ali na levi ali na desni?

Obraz iz(za) kamere. Ko so Cirilo Kovač vprašali, zakaj ne igra, je odgovorila, da zato, »ker se moški preveč grebejo.« Moški, močje pa trošite svojo energijo v »naopačno« smer.

Zlikovci, nimate šans. Šef soboške policije Aleksander Jevšek (na levi) je v zelo dobri formi, tako da mu ne more nihče uiti. Asovci, imate srečo, ker je rekel, da z vami dobro sodeluje ...

Kaj je narobe s sliko kamermana Brunoslava Puliča? Njegove telovadne hlačke, ki niso njegove, saj mu jih je posodil Borut Benko. So pa bile Brunu za dve številki prevelike, tako da je še dobro, da jih je do konca turnirja obdržal na sebi.

MATEJ VUČKO IZ GABERJA

Že en mesec sem dijak tretjega letnika dvojezične srednje šole v Lendavi. Najbolj uživam pri urah angleščine, zanimata me biologija in zgodovina, pa še kaj... Dovolj časa mi ostane še za najrazličnejše interesne dejavnosti na šoli in zunaj nje. Igram nogomet pri NK Panonija, učim se kitaro in rad vzamem v roke harmoniko, ki sem se jo naučil igrati v glasbeni šoli. Sem aktivni solist v cerkvenem pevskem zboru. Rad se gibljam v dobro razpoloženi družbi in od vsega mi je najtežje čepeti doma... Tukaj me vidite s slovensko zastavo v družbi deklet z drugega konca sveta.

Pročelje našega hotela, na katerem je vidna pozdravna dobrodošlica vsem udeležencem tabora.

Globalizacija je prodrla tudi v še tako zaprto Rusijo in ji prinesla McDonald's.

Slovenska ekipa: Simon, Vladka, mentorica ga. prof. Renata, čepim pa jaz.

Pogled na Petrov otok ter na Petrovo in Pavlovo katedralo in na obzidje Petropavlovske trdnjave

Pročelje ene od zgradb na Petrovem otoku, na katerem je še vedno simbol socializma, srp in kladivo.

Glavni vhod v Zimsko palačo, ki je slioraj preveč okrašen in kaže ves blišč in slavo nekdanjega ruskega cesarstva.

SANKT PETERSBURG

Nekdanja prestolnica velikega ruskega cesarstva Petrograd, ki je bila v času socializma preimenovana v Leningrad, je vsekakor eno najpomembnejših mest v Rusiji (poleg Moskve in Samare).

Sankt Petersburg pa je vsekakor najbolj »evropsko« mesto v Rusiji. Je središče kulturnega, družbenega in industrijskega razvoja v državi, medtem ko je središče političnih dogodkov v prestolnici.

V Sankt Petersburgu živi približno pet milijonov prebivalcev, predvsem ob reki Nevi in obali Baltskega morja.

Kot je razvidno že iz imena, je mesto ustanovil in po sebi poimenoval Peter Veliki, ki je tudi ustanovil velik ruski imperij in Rusiji nadel status cesarstva.

Mesto je postalo nato v času socializma Leningrad, saj je bil tedanji voditelj ruske države Vladimir Ilič Lenin zelo ponosen na svoje rodno mesto in ga je poimenoval kar po sebi.

Mesto leži ob reki Nevi, ki ga deli na dve polovici. Prek Neve je narejenih več kot tristo mostov, zato ga nekateri imenujejo tudi mesto mostov. Večina je dviznih in se ponoči dvignejo, da lahko po reki nemoteno poteka ladijski promet.

To je bilo nekaj osnovnih podatkov o mestu, ki je sicer še zelo mlado, vendar je doživelo v svoji kratki zgodovini veliko preobratov in je prav zaradi tega tako kulturno kot zgodovinsko zelo bogato.

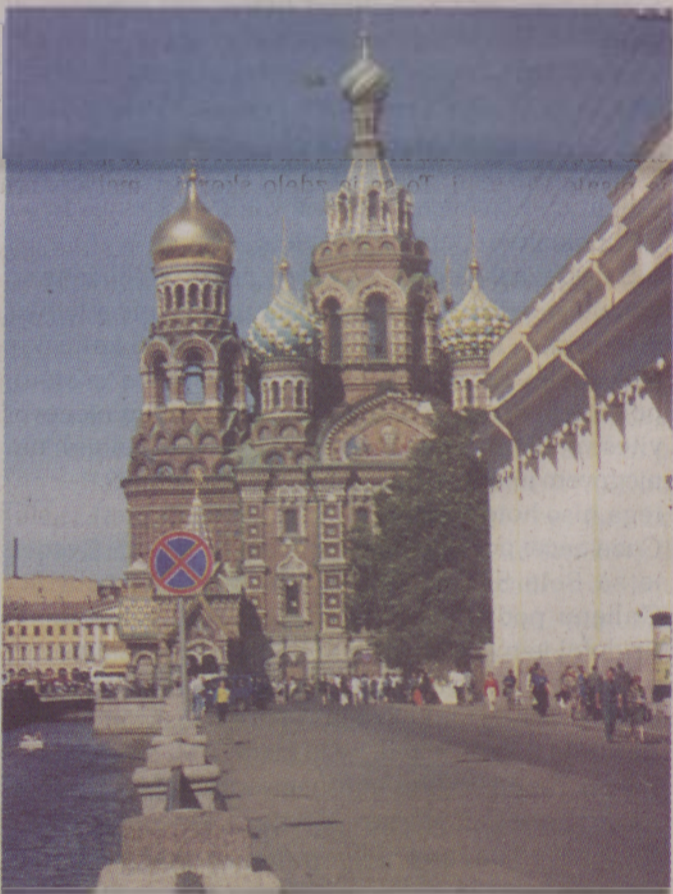
Tipičen ruski ribiški čoln, ki je zasidran tik ob plaži pred našim hotelom.

Neumna ruska pravila za vstop v Ermitaž, v katerega ni dovoljen niti vstop v visokih petah.

Ena od mnogih mladih deklic, ki pozira za denar in ponazarja nekdanjo tipično rusko gospo.

Katedrala vstajenja, ki je ena najbolj znanih v mestu.

Moji ameriški prijatelji: sostanovalec Derek, prijazna Candice in humorist Dietrich

mesto blišča in bede

DEBATNI TABOR

In kaj je sploh slovenski dijak, kot sem jaz, iskal v tem velemestu?

Udeležil sem se sedmega Mednarodnega debatnega tabora, ki je potekal prav na obrobju ruskega Pariza.

Kaj sploh smo tam počeli in kaj sploh debata je, vam bom poskušal razložiti na čim krajši način.

Debata je v bistvu zaporedje treh individualnih govorov, ki se na koncu povežejo v smiselno celoto in cilj je, da ekipa, ki šteje prav tako tri člane, prepriča sodnike o pravilnosti svojega načrta in izvajanja le-tega.

In na taboru se je slovenska delegacija učila prav o tem in hkrati izpopolnjevala svoje znanje angleškega jezika, saj debate potekajo v angleščini.

Slovenska odprava je štela osem članov. Poleg treh debaterjev, Simona, Vladke in moje malenkosti, so bile z nami še tri študentke, ki so prav tako sodelovale na taboru (Mateja, Urša in Beti), gospa mentorica Renata Biro in predsednica ZIP-a gospa Bojana Skrt.

Naša skupna pot se je začela 26. julija ob 7.55, saj je takrat z brniškega letališča vzletelo letalo, ki nas je popeljalo do bavarske prestolnice, torej v München. Vse je potekalo idealno, letalo je bilo točno, let miren in vreme zelo prijazno, tako da smo izpolnjevali načrt, ki smo si ga zadali, in to je bil prihod v Sankt Petersburg. Ko smo prispeli v München, je bila naša naloga, da smo poiskali terminal in izhod, na katerem je pisalo Helsinki. To se je zdelo skoraj nemogoče, saj je bilo letališče kot čebelnjak – polno ljudi, ki so tekali od okenca do okenca in spraševali vse mogoče stvari, tako da nismo in nismo mogli priti do našega terminala, ki je bil za nameček še zadnji. Toda tudi to nalogo smo uspešno prestali in se srečno vkrcali na letalo, ki je letelo proti finski prestolnici.

Izstop na tem letališču okoli poldneva je bil veličasten, saj je bila prva stvar, ki smo jo zagledali, ko smo stopili z letalskega hodnika, poster nekdanjega najboljšega voznika (po mojem mnenju je to še vedno) v formuli 1 Mike Hakkinena. Nato smo se z letališča s taksijem odpeljali do avtobusne postaje, saj je bil avtobus naše naslednje in zadnje prevozno sredstvo, ki nas je pripeljalo v Sankt Petersburg.

Avtobus pa je odpeljal šele pozno ponoči, tako da smo imeli skoraj pol dneva za raziskovanje lepot Helsinkov. Seveda so naši želodci začeli »govoriti«, zato smo najprej poskrbeli za njih. Potem smo začeli akcijo iskanja parka, ki bi bil najbližje avtobusni postaji, toda brez pomoči dveh ogromnih, toda izjemno prijaznih Fink (bili sta zelo veliki, kot je pri Finkah običajno), nam to ne bi uspelo.

Avtobus! Bili smo izjemno vznemirjeni, saj smo bili končno na naši zadnji »misiji«, preden bomo stopili v Rusijo in prišli na končni cilj. In res je bilo tako. Zjutraj okoli 6.00 smo se izkrcali na »Italijanskaj« 23, kjer naj bi nas čakal nekdo od osebja v taboru in nas varno dostavil vanj. Toda tu so se spet začele težave.

Sergej, kot je bilo gospodu ime, se ni pojavil na dogovorjenem mestu in mi, prestrašeni Slovenčki, smo začeli telefonirati naokoli, tako da smo zbudili celo glavnega organizatorja celotne zadeve in ga pošeno okregali. Vendar se je splačalo. Že čez nekaj minut je pridrvel Sergej s svojo svetlo rjavo lado in nas odpeljal na naslednji avtobus, s katerim smo se skupaj z nekaterimi drugimi udeleženci tabora odpeljali do Vostoka 6, kot se imenuje hotelski kompleks, v katerem smo prebili dvanaest dni.

Simbol mesta Sankt Petersburg dvoglavni orel nad vhodom v Petropavlovsko trdnjavo

Ampak pot, ki je bila dolga 40 km, je trajala približno štiri ure. Čeprav imajo v Rusiji še kar spodobne ceste, guma na avtobusu enostavno ni vzdržala pritiska vseh teh turistov in njihove prtljage, tako da je bil naš nič kaj prijazen šofer prisiljen zamenjati gumo, ki se je razpočila sredi ruske avtoceste. Ko smo vendarle s skrajnimi napori prispeli v naše »taborišče«, smo bili prepričani, da smo izkusili vse najslabše, kar se v Rusiji izkusiti da, vendar smo se pošteno zmotili.

Pogled na naš t. i. hotel je bil zastrašujoč. Videti je bilo, kot da je bil v uporabi nazadnje ob 2. svetovni vojni in da so Rusi od takrat naprej enostavno pozabili nanj. Ko smo se pripeljali do glavnega vhoda, je bil vtis vsaj malce popravljen, saj sta nas čakali prijazna dobrodošlica in kopica navdušenih ruskih prostovoljcev, ki so pravkar opravili enotenski tečaj angleškega jezika in so komaj čakali, da lahko pokažejo svoje briljantne intelektualne sposobnosti. Veliko preseñeñanje je bilo vreme, ki je bilo v Rusiji celo lepše kot pri nas. Čeprav smo vedeli, da je Rusijo zajel vročinski val, nismo pričakovali 30 stopinj Celzija in smo kar hitro pospravili vsa nepotrebna oblačila, ki so se nam pred odhodom zdela nujno potrebna.

Čakale so nas prijave v hotel in vse formalnosti, ki smo jih z lahkoto opravili, in delovni del se je lahko začel. Hotel je bil znotraj veliko prijaznejši kot zunaj, saj je bil opremljen celo z dvema dvigalom, ki sta nas izjemno prijetno presenetili.

Naslednji trije dnevi in pol so minili v zelo napetem in tekmovalnem ozračju, saj je potekal mednarodni turnir, na katerem so sodelovali predstavniki vseh 32 držav udeleženk tabora. Debatirali smo na temo: ZN bi morali razširiti zaščito kulturnih pravic. Slovenci smo zelo dostojno branili barve naše države in se uvrstili na končno peto mesto, ki je do sedaj druga najboljša uvrstitev Slovenije na podobnih turnirjih. Razlogov, zakaj nismo bili boljši, je veliko, od nezkušenosti, treme pa do nepoštenosti sodnikov, toda o tem ni vredno izgubljati besed, saj je bil glavni namen naše udeležbe, da odnesemo čim več znanja in izkušenj, ne pa da se uvrstimo na prvo mesto.

Vsi drugi dnevi so potekali približno enako, le vreme nas je znova, toda tokrat neprijetno, presenetilo. Ponoči je divjala

Eden od mnogih prekrasnih parkov v Helsinkih

Sanktpetersburška ulica ob Nevi, polna dotikajočih se zgradb

izjemna nevihta, ki je podrla kar nekaj telefonskih in drugih drog, tako da smo bili izolirani od sveta. Zaradi dežja se je tudi temperatura čez noč spustila na neverjetnih 7 stopinj in puloverji ter nogavice so naslednji dan prišli zelo prav. Na srečo je bil le en dan našega bivanja »polaren«, tako da smo potem spet lahko uživali v prelepih toplih in izjemno svetlih ruskih nočeh, saj se tam stemni le za slabi dve uri, vse drugo pa je le poltema in ponoči se lahko mirno sprehajate po plaži, ne da bi se bali, da se boste izgubili.

Tako dopoldne kot tudi popoldne so bile delavnice, kjer smo se učili in izpopolnjevali svoje znanje o debati in angleščini. Razvrstili so nas tudi v nove ekipe, tako da smo zaznali več različnih pogledov na svet in spoznali veliko različnih kultur. Moja nova ekipa je bila sestavljena iz debaterk iz BiH in Moldavije, moj novi mentor pa je postal Američan Angelo Brooks.

Cilj organizatorjev je bil, udeležencem čim bolj približati druge kulture in druga mišljenja, da bi se naučili tolerance in medsebojnega spoštovanja, zato je dobil vsak udeleženec v svojo »razkošno« sobo sostanovalca iz druge države.

Meni je sreča namenila temnopoltega Dereka iz ZDA, natančneje iz Baltimora. Prav zares je bilo čutiti vpliv različnih pogledov na svet in različnih kultur, saj sva gledala na stvari vsak iz svoje perspektive, čeprav sva se izjemno dobro razumela.

ZNAMENITOSTI SANKT PETERSBURGA

Mestno jedro je v celoti sestavljeno iz znamenitosti, kljub kratki zgodovini. V mestu je ogromno cerkva, katedral, palač, dvorcev, muzejev, gradov in grajskih vrto, toda mi smo si podrobneje ogledali le dve od mnogih izjemno zanimivih turističnih točk. Prva točka našega ogleda je bil otoček, na katerem je živel in deloval ruski car Peter Veliki.

Ker bo Sankt Petersburg čez dve leti praznoval svojo tristoto obletnico ustahovite, ogromno stavb obnavljajo, tako da je tudi na tem otoku veliko gradbenih delavcev, ki obnavljajo celotno podobo otoka. Obnavljajo tudi Petropavlovsko trdnjavo, ki je osrednja zgradba na otoku.

Na otoku lahko najdemo veliko stavb, ki so vse rabile svojemu namenu, tako da si je očitno Peter Veliki na tem otoku uredil svoje »mesto v malem«.

Najbolj znana stavba je verjetno Petrova in Pavlova katedrala, na vrhu katere je zlat angel. Poleg cerkve stoji Petrov kip, ki pa je precej grozljivega videza.

Naša naslednja postaja je bil eden od največjih vzhodnoevropskih muzejev Ermitaž, ki je zares zelo osupljiv ne le zaradi svoje velikosti, ampak tudi zaradi svoje lepote in urejenosti. Del muzeja je tudi Zimska palača, v kateri je Peter sprejemal svoje politične kolege in je tam služboval. Tudi z umetniške plati je muzej eden najpomembnejših ne le v Evropi, temveč na svetu. Tukaj je zbranih več kot tri tisoč umetnin neprecenljive vrednosti. Rusi so lahko vsekakor najbolj ponosni na edinstveno zbirko Rembrandtovih del in na zgodnji deli največjega slikarja vseh časov Pabla Picassa.

VTISI

Kljub mentaliteti Rusov, ki je zares še vedno precej socialistična in neprijazna, je mesto še kar prijazno, saj je ogromno krajev, kjer človeku ni dolgčas. Toda vse znamenitosti in lepote so le krinka in lepši obraz mesta, ki je v svoji notranjosti zelo družbeno in socialno razdvojeno. Ogromno je brezdomcev, da o nezaposlenih sploh ne govorimo, na drugi strani pa je ogromno ljudi, ki v podzemlju odločajo o usodi mnogih in s tem služijo mastne denarce. Ta razdvojenost se morda najbolj kaže v znamki avtomobilov, ki so nekakšen indikator družbenih slojev. Če bi v Sankt Petersburgu šteli promet in opazovali znamko avtomobilov, bi bilo morda 70 odstotkov domačih avtomobilov, tu mislim predvsem na lade iz 70. let, nato bi bilo 25 odstotkov dragih uvoženih avtomobilov visokega razreda (mercedes, BMW ...) in le kakšnih 5 odstotkov avtomobilov srednjega razreda.

Prav v tem primeru se kaže pomanjkanje srednjega razreda, ki ga praktično ni, in po mojem prepričanju je prav to razlog za zaostajanje Rusije za zahodno Evropo.

Na koncu bi rad posvaril vse potencialne potnike v Sankt Petersburg pred kulinaricnimi posebnostmi in specialitetami tamkajšnjih kuharic. V juhi lahko na primer najdete olive, koruzo, ananas ter drugo sadje in zelenjavo, za meso se pa nikoli ne ve, od katere živali je. Če se že nameravate odpraviti v Rusijo za kakšen teden, vam v vaše dobro predlagam, da vzamete s sabo vsaj en nahrbrtnik domače hrane, saj je to edina pot, da ne zgubite kakšne desetine telesne teže (to pa je lahko tudi motivacija za potovanje).

Ruski Pariz, kot sem jaz poimenoval Sankt Petersburg, je vsekakor mesto, vredno ogleda za prave pustolovce, ki želijo izkusiti vse lepote in tudi grozote tistega sveta. Ob svetli noči, s kakšno osvežilno pijačo v roki, je posedanje na obali Baltika pravi užitek, ki si ga je vredno vtisniti v spomin, na slabe stvari pa je treba enostavno pozabiti.

Kip Petra Velikega, ki kaže njegovo mogočnost.

PO HRIBIH IN GORAH

«Ti, ki ti je najvišji vrh *tikev* (buča), pa bodi kar tiho!» Tako je Prekmurec v šali ozmerjal prijatelja – rojaka, ko je tekla beseda o gorah in so modrovanje ravninskega planinca poslušali tudi Gorenjci.

Prekmurci živimo v pokrajini, kjer doseže najvišji grič komaj 400 metrov nadmorske višine, vendar nas je precej, ki se štejejo za planince, in tudi članstvo tukajšnjih planinskih društev raste.

Najlepši letni čas za planince je poletje, ko v naših gorah skoraj ni več snega, zato pa toliko več cvetja, planinske kočice so odprte, dnevi dolgi in razgledi ob jasnem vremenu izredno lepi. Izbiramo si cilje, hodimo v gore sami ali v skupini, si pripovedujemo o prejšnjih doživetjih in delamo načrte o tem, kdaj, kam in kako spet tja gor, v svet skalovja, strmin in prepadov. V drugih letnih časih so cilji skromnejši in nižji, vendar enako privlačni.

Ta sestavek ne govori o višinah vrhov in poteh do njih, saj je o tem dovolj napisanega, pač pa niza drobna doživetja ljudi v gorah na nekdanjih pa tudi letošnjih pohodih, fotografije pa naj bi tudi tistim, ki jih gore (še) niso poklicale, pokazale, da je ta večidel nekoristni svet privlačen.

OD TISOČ METROV VIŠE

Ni jih malo, ki bi radi prišli na Triglav, a jih nič, kar je nižje od njega, ne zanima. Izkušeni planinci pa začetnikom vztrajno priporočamo, da se najprej preizkusijo na nižjem hribovju, in se šele potem, ko imajo več izkušenj in kondicije, odločijo za zahtevnejše ture. Pogorje, ki je nam najbližje, je POHORJE, ki doseže do 1.500 m nadmorske višine, je razsežno, pretežno gozdnato in dostopno tudi pozimi. V eni uri nas avto pripelje iz M. Sobote do spodnje postaje žičnice, malo več kot uro potrebujemo do zgornje postaje, od tod je pol ure do Mariborske kočice ter uro in pol do Areha. Je pa še vsaj sto drugih poti in ciljev, kot so: Bistriški vintgar, slap Šumik, Lovrenška jezera, Rogla, Osankarica, itd.

Sem hodimo mi iz starejše planinske družine najpogosteje trenirati, ko se odpravljamo na zahtevnejše gore. Povzpemo se po strmi stezi do hotela Bellevue, spijemo čaj, se nazaj grede ustavimo še v koči pri Lukeju, ki stoji sredi smučarske proge, in smo v manj kot petih urah doma. Če pa se nam ne mudi zelo, je postanek pri Lukeju daljši še za kak borovničev. «Taka kratka tura, a tako dolga pot!» se ob takem podaljševanju jezim na prijatelje in ugotavljam, da imajo moški v primerjavi z večino žensk le redkokdaj »silo«.

Iz Prekmurja so poleg Pohorja dobro vidni še trije osamelci: Boč z oddajnikom na vrhu, mizasta Donačka gora in Ivanjščica, ki je že na Hrvaškem.

Na BOČ hodimo spomladi, ko cvete velikonočnica, takrat pa je tudi vrh še ves bel od zvončkov in s stolpa se vidi daleč prek koroških gora. Vzpon je enostaven, a kljub temu si je ob sestopu z vrha Boris zlomil nogo in smo ga v visokem snegu komaj spravili do avta. Ko je okreval, nas je po brezpotju peljal na DONAČKO GORO. Krasen bukov pragozd je najlepši spomladi, ko dobijo ta drevesa sončno zeleno listje, ki se šele

izvija iz rjavih bub.

Do IVANJŠČICE pa smo letos hodili kar dve nedelji zapored. Prvič nas je poškopilo že v Ljutomeru, na Ptujju je kar lilo, v Ivanju pa smo ugotovili, da s turo ne bo nič, se obrnili proti Varaždinu in si izpod dežnikov ogledovali znamenito pokopališče. Naslednjo nedeljo smo se vrnili, nad Ivancem pustili avto in deloma še po snegu prišli na vrh.

Prekmurcem so zelo priljubljene tudi koroške gore: Peca, Uršlja gora in Raduha. Na PECO ponavadi hodimo pozimi,

saj je koča v bližini votline kralja Matjaža ob koncu tedna vedno odprta. Tam se nam je pripetilo že vse mogoče. Med zadnjimi koraki do avta je po snegu zdrsnilo Mitji in potem še Borisu, odpeljali smo ju naravnost v Rakičan in iz bolnice sta prikoračala vsak z eno roko v mavcu. Na vrhu je v najhujšem mrazu in vetru Arpi začutil gnečo v drobovju in svojo goloto izpostavil neurju. Ko so nam bile poti do gore še manj znane, smo nekje spodaj parkirali avto in ga zvečer po kakih dveh urah iskanja komaj našli. Izjemo smo šli na vrh iz Tople, spregledali markacijo in jo ubrali naravnost. Nena doma pa so se iz strmine začele valiti na nas, ki smo bili zadaj, skale. «Mi gremo nazaj!» smo protestno zavpili nepredvidnim spredaj in si premislili šele, ko so se ti vrnili do nas, da smo skupno našli pot.

Od Pece nižja URŠLJA GORA je najlepša zgodaj spomladi, ko jo pokrije tisoče tlehovih cvetov. Na travnatem vrhu stojijo tri stavbe: cerkev sv. Uršule, planinska koča in oddajnik. Na Prešernov dan smo startali pri Ivarčkem jezeru. Trije so odhiteli naprej, in ko smo trije počasnejši prišli na vrh, smo okrog zaprte kočice v snegu zaman iskali njihove stopinje. Ena sama nedotaknjena belina! Vreme je bilo jasno, zaiti torej niso mogli! Kje vendar so? Postopali smo in čakali, potem se pa le odpravili navzdol. In zašli! Mi trije počasnejši smo spregledali smerokaz in jo ubrali v napačno smer in zato namesto treh bredli po snegu skoraj šest ur. Ko smo izmučeni prizgajili do avta, so po »pravi« poti prihajali oni trije hitrejši. Tako so hiteli, da so zgrešili in odšli na sosednji vrh, kjer so zaman iskali kočico in cerkev, zato so prišli na vrh Uršlje gore za nami in našli tam naše sledove. No, mi smo zgrešili pot navzdol, a pomembno je, da smo se na koncu našli!

K RADUHI se vozimo prek Koroške, skozi Mežico in Črno, avte pa parkiramo pri visokogorski Bukovnikovi kmetiji in gremo do kočice na Grohotu. Prav tu smo predlanskim slavili »planinsko« poroko Arpija in Sonje. Dež, ki je neusmiljeno padal, ni motil *gostüvanjskega* veselja niti spanja na skupnih ležiščih, kjer za slednje itak ni bilo prave volje. Razkošno lepo jutro nas je nagradilo s soncem, ki nas je spremljalo na vrh Raduhe, na pravo planinsko poročno turo.

Za KUM pravijo, da je zavska Triglav, le več kot enkrat nižji je od njega. Tradicionalno se nanj organizira pohod drugega januarja in vedno sta polna vsaj dva avtobusa, ki od praznikov presite Prekmurce pripeljeta v Trbovlje. Skozi Čebulovo in redkeje skozi Škratovo dolino pridemo do kočice, kjer je vedno izredna gneča, a čaj in žig dobijo vsi. (Se nadaljuje)

NAJ BRKI POMURJA

Imamo
zmagovalca!

Ko je vstopil v pisarno, sem se nehote obrnila in zazrla v njegov obraz. Nasmeh se mi je razlezel po obrazu, saj sem opazila, da je navajen takšnih reakcij.

Častni naziv NAJ... BRKI POMURJA pripada g. Štefanu Kološi, zdravniku in specialistu za ušesa, nos in grlo v soboški bolnišnici.

Že 41 let je ponosni lastnik svojega okrasja, to pa je delno posledica njegovih moških prednikov, ki so skoraj vsi po vrsti nosili to lepo moško okrasje. Brke si je pustil rasti že v gimnaziji, torej ga tudi njegova boljša polovica (beri soproga) ne pozna brez brkov. Neguje si jih, kot vsi drugi negujejo to okrasje, enkrat tedensko pa le obiš-

STUDIO ZA NEGO TELESA

če salon, kjer mu naredijo »pričesko«. A saj poznate rek, ki kroži, če ima kdo lepe lasje ali brke. Tudi sam se rad pošali, rekoč: »Drek vu tira!«

Zmagovalcu iskreno čestitamo in želimo, da bi to lepo okrasje nosil še najmanj 2-krat toliko let.

Nagrada pokrovitelja, storitve studia Venus v Murski Soboti, v vrednosti 30.000,00 sit je torej oddana.

Zaspanci, kje ste?

IZBIRAMO NAJ... ZASPANCA POMURJA

Imate doma kakšno zanimivo fotografijo, kot je na primer tale:

POŠLJITE!
Pod fotografijo
pa pripišite, kar
mislite, da sodi
pod njo.
SI UPATE?

Slike, ki jih seveda vrnemo, pošljite na naš naslov: agencija VENERA, Ul. arhitekta Novaka 13, 9000 Murska Sobota, s pripisom »NAJ... ZASPANEC«.

Šest najboljših, najzvirnejših, najbolj norih fotografij bomo v naslednji številki predstavili in nagradili, prvo še posebno.

Zanimivo fotografijo nam je prinesel inž. Antun Novak iz Vrtne ulice 2 v M. Soboti. Ob pomoči pogovora z njim smo lahko opisali sodelovanje naših gasilcev s sosedi.

Kdo pa so ti mladi fantje?

Gasilci II. (sodelovanje)

Kot pravi Novak, je imelo gasilstvo Slovenije v nekdanji Jugoslaviji, še posebej vzhodni del, zdelo dobre stike s sosedi. Eno takih sodelovanj, vredno zapisa, je bilo med gasilci iz Medžimurja in Ljutomera.

Srečanja gasilcev Ljutomera z gasilci Medžimurja so se začela leta 1952, ko so prišli gasilci iz Čakovca na praznovanje obletnice 1. slovenskega tabora. Potem je prišlo po letu 1965 do rednih srečanj OGZ Ljutomer, Ptuj, Ormož, Murska Sobota in Lendava z gasilci OGZ Čakovec.

Na pobudo predsednika Antona Goloba in poveljnika Ivana Bičaka iz OGZ Čakovec je bil tam celo sprejet odlok o strokovnem in prijateljskem stiku med gasilci Slovenije in Hrvaške. Od leta 1968 se je sodelovanje še razširilo tudi na srečanja pionirjev gasilcev.

Na fotografiji so člani PGD Čakovec z gasilkami iz Slovenije. Slika je iz leta 1952, na njej pa so po vsej verjetnosti gasilke iz Ljutomera. Lepo bi bilo, če bi se katera oglasila in nam o srečanju povedala še kaj več.

Vabilo lastnikom starih slik

Vabimo lastnike starih fotografij, da nam jih, z opisom oziroma s kratko vsebino, pošljejo. Normalno, da bomo poslano honorirali, fotografije pa vrnili. Da bi objavili kakšno staro fotografijo, lahko sporočite tudi po telefonu: 531 19 60.

Od 27. septembra do 25. oktobra

HOROSKO PEN

Pripravlja: Agencija Hogod

za mlade od 6. do 96. leta, ki priznavajo ljubezen

OVEN

(21. III. – 20. IV.)

Mesec oktober se lahko začne z nekaj neprijetnostmi v službi, kjer bi se lahko izkazalo, da ste bili pri delu premalo natančni. Bistveno se zaradi tega ne boste vznemirjali, saj vam bodo kot angeli varuhi stale ob strani prijazne sodelavke. Večkrat bo zabavno do 22. Usmerjeno obdobje, ki bo vse razrešilo. Nekaj se bo zvedelo, a vam ne bo všeč. Mogoč spor s partnerjem. Varujte se prepirljivosti. Več energije v drugi polovici meseca.

BIK

(21. IV. – 21. V.)

Spoznanje, da obleka naredi človeka, vas lahko kmalu precej »oskubi«. Pamet v glavo, kupujte s premislekom! Skrajni čas je, da začnete »migati«. Boja za zaslužkom ne opustite! Uspevalo vam bo. Nenadna vitalnost in sveža energija! Uspešna izboljšava doma. Lep in romantičen konec tedna – izkoristite ga, saj bo mogoče prinesel kaj več. Kdo je prijatelj in kdo sovražnik? Zdravje ni zastoj. Lep nasmeh in plačilo s srcem.

DVOJČKA

(22. V. – 21. VI.)

Se dolgočasite? Še kakšen teden, pa se bo začela čisto druga »pesem! Mars, ki bo v vašem znamenju od 10. oktobra, vas bo spodbujal k energični dejavnosti, zato v začetku meseca počivajte, v službi ali doma. Ugledati boste neki nov cilj. Morda gradnja ali večji poseg, ki zahteva odločnost, pogum, vztrajnost in tudi fizično moč. Pazite, da ne pridete navzkriž z zakonom.

RAK

(22. VI. – 22. VII.)

Če vas je september zazibal v prijeten jesenski dremež, se boste kmalu prebudili in ugotovili, da bo treba poprijeti za delo. Po 9. oktobru vas bodo v to skoraj grobo prisilili! Odtlej bo več napetosti tudi v vašem ljubezenskem partnerstvu oziroma zakonu, še posebej, če ste rojeni junija. Bodite previdni, ne bodite pa nestrpni in neprilagodljivi! V ljubezni več sreče po 22. oktobru. V družini obojavne spremembe.

LEV

(23. VII. – 22. VIII.)

Zaljubljeni? Če še niste, se vam to kaj lahko zgodi v prvih treh tednih oktobra, saj bo imela v tem času na vaše znamenje največji vpliv Venera. Izkoristite priložnost za pridobitev neke koristi v službi! Željni boste pridobivanja novih znanj, zato se vpišite v kakšen tečaj ali začnite s študijem! Spoznavali boste nove prijatelje in odkrivali nova obzorja. Življenje bo potrebovalo sonce, dajte mu ga!

DEVICA

(23. VIII. – 22. IX.)

Začenja se oktober, z njim pa novosti, ki so vam bile že prej zapisane! V prvih dneh bodo v žarišču medosebni odnosi. Bodite jasni in, če je potrebno, tudi glasni. Megla se bo razkadila in vedeli boste, pri čem ste. Dokaj uspešno boste urejali poslovne in finančne zadeve. Premik nastopi 9. septembra. Spodbuda k delu, športu, »akciji«. Sicer zelo dober, srečen in ustvarjalen mesec. Finančno področje bolj slabo. Organizirajte si čas!

TEHTNICA

(23. IX. – 22. X.)

Prijazen oktober! Vsaj na začetku, ko se boste sprostili in ugotovili, da konec koncev ni treba tako zelo hiteti in skrbeti, kdaj bo vse opravljeno ... Do 19. bo živahno in veselo v družbi prijateljev, ki vas bodo radi sprejeli v svoj krog. Ves mesec bo izrazito naklonjen listim, ki kaj pišete, se učite, študirate, trgujete, potujete ... Zaradi številnih družabnih in poslovnih stikov vam res ne bo dolgčas! Treba bo poprijeti za delo!

ŠKORPIJON

(23. X. – 21. XI.)

Voktober boste stopili odlično razpoloženi. Tempo se bo počasi umiril in s presenečenjem boste ugotovili, da prihajajoča jesen sploh ne bo tako naporna, kot ste mislili! Ves mesec boste živahno izmenjavali mnenja s prijatelji, ki vam bodo dali marsikakšen koristen nasvet. Srečo boste imeli tudi v ljubezni. Po 10. se boste nekoliko zresnili; razlog ne bo prijeten. Ukvarjajte se s športom – resno opozorilo!

STRELEC

(22. XI. – 21. XII.)

Nekdo iz kroga prijateljev bi vas lahko razočaral. Na splošno ne verjemite vse, kar vam povedo in kar slišite. Večjih pretresov ne pričakujte. V glavnem bo ta mesec za vas ugoden, predvsem pa umirjen. V drugi polovici se sprostijo negotove razmere v ljubezni in prijateljstvu. Novoromantični izziv proti koncu meseca. Samo počasi se daleč pride, drugače lahko tvegate varno službo, denar in marsikaj drugega. List, lasje, lov, luna, les.

KOZOROG

(22. XII. – 20. I.)

Pazite na svoje pripombe. Lahko vas pripeljejo v zelo neprijeten položaj, od njih pa ne boste imeli nobenih koristi. Oster besedni napad, vendar se boste izmaknili. Največ možnosti za napake v začetku meseca. Pomembne stvari opravite sredi meseca, ko bo največ energije, vendar dobro razmislite. Morda potrebujete nekoliko samote.

VODNAR

(21. I. – 19. II.)

Če so vas septembra mučile skrbi, bodo (ali pa so že) dobile krila in odletele ... Svet se vam bo spet zadel lep in svetel, čeprav bo razlog samo sprememba vašega stališča in odnosa. Pred vami so številne spremembe, ki bodo vplivale na vaše življenje. Odličen mesec za komunikacijo, študij in opravljanje izpitov! Kupujte samo najnujnejše! Po 23. bodo nova upanja in priložnosti. Zaslužite si nekoliko več samozavesti.

RIBI

(20. II. – 20. III.)

Začelo se bo s polno luno v vašem znamenju, ki bo v prvih dneh meseca opozorila na vaše skrivne skrbi in strahove pa tudi na svetla čustva in razpoloženja ... Bistveno je, da bodo vedeli prav vsi, kako se počutite. Priložnost za odkrit pogovor! Čakajo vas poslovne, pravne in finančne spremembe. Vse ne bo dobro in vse ne bo slabo, morali boste zelo previdno krmariti, da obdržite ravnotežje! Pozornost odnosom v družini! V prvi polovici meseca povečana psihična občutljivost.

Bill na počitnicah

Turisti v Rio de Janeiru niso mogli verjeti svojim očem. Na ulicah tega brazilskega mesta, ki sicer velja za eno najlepših na svetu, so lahko videli nekdanjega ameriškega predsednika Billa Clintona z igralcem Anthonyjem Hopkinsom, kako kupujeta spominke. Bila sta kot drugi navadni turisti, brez kakšnega spremstva ali varnostnikov. Budnim očem tamkajšnjih prebivalcev ni ostalo skrito, kaj sta kupovala.

Bill je kupil dvoje bikink in tri velike rute. »Dobro,« so rekli, »ene bikinke in ena ruta za hčerko Chelsy, en komplet pa za ženo Hillary,« so razmišljali. »Za koga pa potem tretja ruta?« so se spraševali ...

Cindy Crawford (1977 do 2001)

Ura teče, nič ne reče ...

Na začetku kariere, ko je še bila Cinthia Ann Crawford, si je dala z lepотно operacijo odstraniti manjšo pikico na obrazu, čeprav ji je bila, kot pravijo tisti, ki jo poznajo od takrat, samo v okras. Sicer pa velja Cindy za družinsko žensko, ki ne mara škandalov.

Pri 35 letih je srečno poročena in bo še letos postala drugič mamica.

Calista - najlepša v Grčiji

Če bi bila Calista Flockhart Grkinja ali bi tam živela, bi bila najlepša! Calista pomeni v Grščini najlepša. Nekoliko slabše, vendar ne slabo, se na Japonskem sliši ime nekdanjega bobnarja pri Bitlih.

Če izgovoriš nekoliko popačeno Ringo Star, bodo Japonci slišali kot jabolčni sok. Ime igralka Salme Hayek posebno lepo zveni v Indiji. Salma pomeni v hindujščini mir.

Jackovih 43 let

oktobra v newyorškem Madison Square Gardenu. Za to priložnost je že posnel videoklip k pesmi You Rock My World, v katerem bodo sodelovali tudi prijatelji, kot so recimo stari Marlon Brando ali Benito del Toro. Robert De Niro je zaradi tega dogodka, na katerem bo tudi sodeloval, celo odpovedal snemanje v Italiji.

Po dolgem času so imeli oboževalci Michaela Jacksona ponovno priložnost, da ga vidijo v živo na odru. Ob svojem rojstnem dnevu in hkrati 30-letnici javnega nastopanja se bo pojavil 29.

Dekle meseca ...

... ima zanimivo zgodovino. Leta 1992, po svojem 18. rojstnem dnevu, je prav na začetku študija v Marylandu Natalija Sokolova doživela prometno nesrečo. Zbudila se je v bolnišnici. Diagnoza: motnje v delovanju in odpoved več notranjih organov. Šele po šestih mesecih je naredila prve korake in se vrnila v rodno Moskvo. Nato je postala vrhunski model. Ali se ji kaj vidi, da je imela nekoč nesrečo?

Andre in Stefi

Skoraj nihče ne verjame, da sta skupaj zaradi ljubezni. Pa vendar ... Andre Agassi in Stefi Graf sta za 46 milijonov DEM kupila vilo v Malibuyu. Neverjetno, saj je bil teniški as, ko je še bil zaljubljen v Brooke Shields in je z njo tudi živel, pripravljen kupiti hišo v Tiburonu le za 17 milijonov mark.

Brooke Shields

Naj se življenje začne z glasbo!

Privoščite si izlet

Tako pravi Slavko Avsenik mlajši, ki vam z veseljem predstavlja svojo najnovejšo stvaritev, in sicer glasbo za dojenčke na albumu z naslovom SLADKO SPANČKAJ. Res da ni iznašel nekaj, česar že zdavnaj niso, konec koncev je zbral uspavanke, ki so nam jih peče naše mame, je pa res, da jih je skrbno izbral, obdelal, priredil in dodal nekaj

povsem zanimivih zadev, ki bodo pomagale, da bodo otročki lepše zaspali. Slavko se pri tem projektu ni ukvarjal le z izborom glasbe, pač pa se je poglobil tudi v poslušanje in dodal glasbi navodila oziroma priporočila.

Program je pripravljen tako, da se jakost predvajanja postopoma zmanjšuje, aktivnosti pesmic (ritem, glasbena spremljava) pa, kolikor je mogoče, upadajo, kljub temu razlika med prvo in zadnjo skladbo ni prevelika.

Pri vseh načinih poslušanja je zelo pomembno, da je jakost predvajanja nizka, saj so dojenčkove membranice nadvse občutljive, še občutljiveje pa je njihovo dojetanje zvočnih dražljajev nasploh. Za umirjanje pred spanjem Slavko Avsenik mlajši priporoča tiho predvajanje, za spremljanje dnevnih aktivnosti pa nekoliko glasnejše. Ker predvideva, da bo ob prvih poslušanjih ta glasba na otroka vplivala ravno nasprotno od njenega namena, ker bo to zanj nekaj novega, predlaga začetno poslušanje v otrokovem budnem obdobju, da se na glasbo privadi in jo sprejme kot del ambienta, da ga bo nato umirjala in zazibala.

In ker je dokazano, da dojenčki poslušajo zvoke tudi že v materinem trebuhu, svetuje Slavko vsem prihodnjim mamicam, da otroka navadijo na glasbo že pred rojstvom, tako da jo same poslušajo.

Na plošči boste našli torej štirinajst slovenskih, ameriških in ruskih narodnih uspavank, potem pa še Brahmsovo, Mozartovo, Smetanovo in seveda Avsenikove.

Pa lahko noč, in če vam vse te uspavanke ne bodo pomagale, pokličite eno bolho za pomoč.

Nanj vas bo popeljal Peter Lovšin. Potovalnega programa vam sicer ne ponuja in tudi prevoza ne, popelje pa vas lahko v Lovšinov svet glasbe, ki ga je ujel na svojem najnovejšem izdelku, na albumu z naslovom Izlet.

Album Izlet je poseben iz več razlogov. Prvič zato, ker se je Pero po dolgem premoru spet odločil, da bo z glasbo nekaj naredil. Drugič zato, ker na albumu najdemo neverjetno raznolike pesmi, polne satirično obarvanih življenjskih modrosti. In tretjič zato, ker je na albumu čutili nekaj eksotike, ki je odsev tega, da je glasba nastajala in bila deloma posneta na Jamajki.

Ker je Jamajka otok silovitih nasprotij, se je tudi Lovšin glasbeno z največjim veseljem povsem podredil temu otoškemu duhu.

No, navsezadnje je treba tudi omeniti, da je Pero na svoj Izlet popeljal tudi odlično mednarodno zasedbo glasbenikov, kot so saksofonist Glen DaCosta in pozavnist Vin Gordon, člana skupine Wailers, ki sta na večini albumov spremljala tudi legendarnega Boba Marleya, trobentač in klaviaturist Patrick Anthony, ki je osem let sodeloval z UB 40 in z njimi gostoval tudi v Ljubljani, bobnar Speckless, ki je sodeloval s skupino Black Uhuru in drugimi znanimi skupinami, basist in koproducent Brian Jobson, ki je med drugim sodeloval tudi pri zadnjem (še neizdanem) albumu skupine No Doubt, kitarist Ivan Bekčič in tolkalet Jimi Rasta, poznavalec in soudeleženelec rastafarjanske scene, ki je bil tudi vezni člen med Petrom in Jamajčani.

Noro doživetje s temi glasbeniki na Jamajki vam je Peter prinesel domov in vaša naloga je, da samo uživajte ob poslušanju, seveda pa je prvi pogoj za tako uživanje, da vam je Peter Lovšin kot glasbenik všeč.

Če vam je všeč še drugače, ne boste ostali praznih rok, kajti Pero ravno končuje snemanje dveh videospotov v Beogradu. Prvega za pesem Dobri profesor, ki ga bomo že kmalu lahko videli na malih zaslonih.

Tudi na tem albumu je Pero večinski avtor glasbe in besedil, soavtor glasbe nekaterih pesmi (Ona je mislila, Slaba vest, Pet šest osem, Daleč, Slutnja, Hey) je Ivan Bekčič, soavtor besedila pesmi Hey pa je Gregor Tomc.

Za konec pa seveda ob izidu albuma Izlet tudi napoved obsežne koncertne turneje po vsej Sloveniji, na katero se bo podal Peter Lovšin s Križarji.

ROK'NBAND POSNELI VIDEOSPOT

Fantje so bili v akciji v marini Portorož, seveda na ladji in seveda obkroženi z lepimi dekletmi.

Snemali so seveda videospot za pesem Baby Baby in se imeli noro dobro.

Še dobro, da se je tako ohladilo, saj bi se sicer od vseh vročih teles, ki so jih obkrožala, dobesedno skuhalo.

SPORNA HIMNA »NAGCEV«

Nekatere radijske postaje so novo pesem skupine Nude z naslovom Himna prepovedale zaradi spornega besedila, ki naj bi pozivalo k pijančevanju.

V refrenu fantje namreč pojejo takole: »Hej, hej, ko bom velik, bom pijan!« Če boste pozorno poslušali celotno besedilo, boste ugotovili, da pesem ne poziva k pijančevanju, ampak ravno nasprotno, opozarja na ta pereč socialni problem in mu nasprotuje.

Seveda pa to ni najpomembnejša stvar v njihovem življenju, pač pa

izid njihove nove plošče Drugačna gravitacija, za katero so si za svoje oboževalce omislili poseben bombonček.

Ob izidu so oblikovali tudi oblačila v stilu Nude, in sicer majice, kape, tangice in sončna očala, na katera so še posebej ponosni.

Če vas zdajle že hudo muči radovednost, si vsa stvar lahko ogledate na spletni strani

www.nudeband.com

ali pa jim pišete na Nude fan club, Ljubljanska 88, 3000 Celje.

To stran ureja Regina

Anika je kakor ogenj in led

Polna nasprotij in polna nove glasbene vneme. Njena pesem Ogenj in led, ki jo že lahko poslušate na radijskih valovih in ki si jo boste lahko kmalu tudi ogledali v obliki videospota, je pravzaprav napoved njene nove plošče, ki bo izšla predvidoma nekje sredi oktobra.

Podrobnosti vam ne bomo odkrili, lahko vam povemo le to, da bo v tipičnem Anikinem stilu.

Jasno je, da je Anikin drugi dom trenutno studio, v katerem dokončuje svoj novi izdelek.

Sicer pa se je med počitnicami Anika dodobra naužila življenja in nabrala ogromno izkušenj.

Mesec in pol je namreč prebivala v

Ameriki, in to čisto sama. Potovanja, pri katerih si popolnoma in izključno odvisen samo od sebe, so velika Anikina strast in od vsakega takega potovanja prinese domov kup izkušenj in kup fotografij, zato tudi ni izključeno, da bo Anika nekoč svoje potovalne fotografije strnila v kakšno razstavo. No, njej pomenijo seveda ta potovanja veliko več kot le fotografiranje, saj pravi, da se z vsakim potovanjem njen pogled na življenje popolnoma spremeni.

Alojz Vajs - Slavek

Bralci Péna se predstavljajo

Starost 54 let, teža 74 kg (oblečen), višina 168,4 cm (z lasmi)

Zna popraviti pralni stroj, fotografirati, kuhati ...

Njegova ljubljanka je (trenutno?) Tinkara

Najboljši prijatelj je pes Mark, ki je star 4 leta in tehta 40 kg

Njegova največja ribiška trofeja doslej je krap, ki je tehtal 4,4 kg

Če mi verjamete ali ne, sem šele te dni ugotovil, da me ima letošnje posebej rado štiri. Verjetno zato, ker sem si ga velikokrat želel v osnovni šoli, pa mi ni bilo ravno naklonjeno, kajti v otroštvu sem se raje potepal, kot da bi se učil in delal domače naloge. Kasneje mi je bilo žal, a bilo je prepozno. Kljub vsemu mislim, da sem se znašel v življenju,

Leta 1970 sem se poročil in se kmalu nato vpisal med ribiče, da sem imel izgovor, ko me je vleklo v gostilno.

Prijatelji in znanci me večkrat »najamejo« za mojstra v pripravljanju jedi na žaru. To so običajno lepi trenutki.

se marsikaj naučil sam od sebe in tudi uspel.

Cifra ali Perga

Odraščal sem v Iljaševcih kot edini mamin sin. Ona je delala v Križevskih opekarnah, z njeno mamo, to je moja babico, pa sta obdelovali tudi nekaj zemlje. V hlevu je bila privezana vedno le ena krava, ali Cifra ali Perga. Ko sem bil malo večji, sem moral na pašo. To je bila nepriljubljena dolžnost, razen če sem vedel, da bodo na travnikih tudi drugi otroci, da sem se potem lahko skupaj igrali in počenjali razne vragolije. V osnovni šoli sem imel najraje telovadbo in risanje. Nastopal sem tudi pri pevskem zboru, čeprav ne vem, kako je z mojim posluhom.

Jožef in nekaj dolgega

Triinšestdesetletni Jožef Horvat iz Budinec je letos dobil v dar od svojega zeta Lajčija seme posebne vrste rastline. Vložil ga je v zemljo in nekaj časa pridno zalival tisto mesto ter si hodil ogledovat, kaj bo zraslo. Te dni ni mogel verjeti s svojim očem. Kako dolgo je zraslo! Odločil se je, da bo to njegov par, saj je kljub nekoliko drugačni obliki ženskega spola. Saj veste, za kaj gre?

pen par

FOTO JOŠ

Zaradi žene je postal ribič

Brez službe, a ne brez dela

Moja prva služba je bila pri cestnem podjetju, nato sem delal pri Invalidsko zavodu Ljutomer, ki so ga priključili k ljutomerskemu Tehnostroju, kjer sem se priučil za strojnega ključavničarja in delal v tem poklicu trideset let, dokler nisem ostal na cesti zaradi stečaja podjetja. Zdaj sem brez zaposlitve že deset let. Nikakor pa nisem brez dela. Redim

V zadnjem času najraje lovim ribe v Gajševskem jezeru.

svinje in kure, kuham kosilo, če žena odide v službo, potrim kaj okrog hiše, grem tudi na njive, če je potrebno, včasih me kdo prosi, da mu popravim pralni stroj (to sem se naučil sam od sebe), te dni me čakata trgatav in stiskanje grozdja, potem pa ... Kar se tiče kuhanja, mislim, da se lahko pohvalim, saj se moj trud pozna oziroma lepo viditi tako pri ženi Irmi kot hčerki Brigiti. Hčerka Romana pa je odšla na drugi dom, v Pristavo, in poskrbela, da sem postal dedek. Vnukinja je ime Tinkara in ona je moja velika ljubljanka.

Ribič zaradi žene

Kmalu po poroki leta 1970 sem se vpisal med ribiče. Tedaj sem to storil predvsem zato, ker je bilo ženi lepše reči, da grem na ribolov kot v gostilno. No, ribičija je postala moje najljubše opravilo. Skoraj vedno kaj ulovim, včasih več, včasih manj, in moja navada je tudi, da potem ribe sam očistim, jih ocvrem ali dam v zamrzovalnik. Tudi znanci in prijatelji pridejo večkrat na vrsto. Ne morem pa se pohvaliti, da bi ujel kaj posebej velikega, saj je bila moja največja trofeja doslej krap, ki je tehtal 4,4 kilograma. Razmišljam, da bi pripravil ribji piknik ter povabil nanj tudi Vestnikovo direktorico Irmo Benko (že zato, ker ji je ime tako kot moji ženi) in nekatere Penove oz. Vestnikove sodelavce. Zelo dobrodošla bi bila tudi zdravnik Štefan Horvat in Milan Pozderez z internega oddel-

ka bolnice v Rakičanu, saj sem jima zelo hvaležen za vso skrb, ki sta mi jo namenila med zdravljenjem moje hude bolezni, ki me je doletela v začetku tega leta. Ne vem, kako bi bilo sedaj z mano, če ne bi bilo njiju. No, tudi drugim zdravstvenim delavcem sem hvaležen, tako v bolnici kot kasneje na rehabilitaciji v Radencih. Prav tako bi me veselilo, če bi se nam pridružilo na pikniku nekaj lepih deklet, saj sem zelo rad v njihovi družbi.

Rad počnem vragolije in ob neki priložnosti sem takole poziral z »murkom« med nogami.

Koki mu je pil iz ust, Mark mu kaže gumo okrog vratu

Že dolgo se ukvarjam tudi s fotografiranjem in včasih se zgodi, da je objavljena v Vestniku tudi kakšna moja fotografija. Na to sem še posebej ponosen. Izkušnje za fotografiranje pa sem si pridobil v Foto klubu Karla Grossrata Ljutomer, kjer sem bil dolgoletni član. Prvi gospodar mi je posodil Janez Ferenc iz Veržeja. Fotografije sem tudi izdeloval – ali v Ljutomeru ali doma v prirejeni temnici na podstrešju naše hiše. Spominim se, kako smo nekoč pri nas praznovali novo leto. Okrog polnoči smo zaklali petelina, s sosedom Tončkom Lasbaherjem pa sva do tretje ure izdelala fotografije posnetkov, ki so nastali do takrat.

Večkrat sem snemal tudi s kamero in želim si, da bi imel lastno. Potem bi gotovo posnel tudi film o psu Marku, ki je moj največji prijatelj, saj sva običajno največ časa sama doma. Zdi se mi, da me vse razume, kaj mu rečem. Zna pa tudi marsikaj narediti.

Pes Mark mi večkrat pokaže, kako je spreten s tole gumo. Čisto sam si jo nadene okrog vratu.

Tako večkrat prime z zobmi večjo gumo, si jo da okrog vratu in mi jo prinese, naj vidim, kako je spreten.

Imel sem tudi ptička Kokija, ki mi je pil iz ust, me poljubljal, pozdravljaj

Tale moped je že dolgo pri naši hiši. Verjetno ima zgodovinsko vrednost. Z njim se lahko še vedno vozim.

FOTO

Jožef G. Bistriški